

15.12.2017 - 28.12.2017

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

DLI.1.6620.16.2017.AN.19

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) i art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1731, z późn. zm.),

Minister Infrastruktury i Budownictwa

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 7 grudnia 2017 r., znak: DLI.1.6620.16.2017.AN.17, utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Małopolskiego z dnia 20 marca 2017 r., znak: WI-IV.747.1.4.2017, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn.: „Budowa gazociągu DN500 MOP 8,4 MPa Skoczów – Komorowice – Oświęcim w ramach budowy gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi - na terenie województwa małopolskiego”.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy - w siedzibie Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa, ul. Chałubińskiego 4/6, w dni robocze, w godzinach od 9:00 do 15:30, jak również z treścią decyzji - w urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację inwestycji, tj. Urzędzie Gminy Kęty, Urzędzie Miasta Oświęcim i Urzędzie Gminy Oświęcim.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Jarosław Kąkol
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, dnia 7 grudnia 2017 r.

DLI.1.6620.16.2017.AN.17
NK: 194913/17

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), zwanej dalej „*kpa*”, oraz art. 5 ust. 3 w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1731, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą gazową*”, po rozpatrzeniu odwołań Pana Andrzej Klimkowicza, Pani Krystyny Płachty, Pani Agnieszki Czerwik reprezentowanej przez Pana Piotra Wróblewskiego, Pana Łukasza Bryzka, Pani Krystyny Bryzek i Pana Piotra Bryzka, reprezentowanych przez Panią Katarzynę Krysztoforską, Panią Agatę Gołdynię i Pana Grzegorza Gołdynię reprezentowanych przez adw. Zbigniewa Wawaka, Panią Aldonę Sajdak i Pana Mariusza Sajdaka, reprezentowanych przez r.pr. Bogumiłę Zięcik, Panią Barbarę Jaśko, Pana Józefa Grunwalda, Panią Bogumiłę Grunwald, oraz Polski Związek Działkowców Okręg Małopolski w Krakowie, od decyzji Wojewody Małopolskiego z dnia 20 marca 2017 r., znak: WI-IV.747.1.4.2017, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn.: „Budowa gazociągu DN500 MOP 8,4 MPa Skoczów – Komorowice – Oświęcim w ramach budowy gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi - na terenie województwa małopolskiego”,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ – SYSTEM S. A. z siedzibą w Warszawie, reprezentowany przez pełnomocnika Pana Jacka Januchowskiego, zwany dalej „*inwestorem*”, działając na podstawie art. 5 ust. 1 *specustawy gazowej*, wystąpił do Wojewody Małopolskiego z wnioskiem z dnia 20 lutego 2017 r., znak: OliŚ/74/02/2017/JJ, o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn.: „Budowa gazociągu DN500 MOP 8,4 MPa Skoczów – Komorowice – Oświęcim w ramach budowy gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi - na terenie województwa małopolskiego”.

Wobec powyższego, Wojewoda Małopolski pismem z dnia 20 lutego 2017 r., znak: WI-IV.747.1.4.2017, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji. Pozostałe strony zostały zawiadomione o wszczęciu przedmiotowego postępowania w drodze obwieszczeń.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji przedmiotowej inwestycji, uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Małopolski, działając na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 38 pkt 2 lit. n *specustawy gazowej* oraz art. 104 *kpa*, wydał w dniu 20 marca 2017 r., decyzję znak: WI-IV.747.1.4.2017, zwaną dalej „*decyzją Wojewody Małopolskiego*”, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn.: „Budowa gazociągu DN500 MOP 8,4 MPa Skoczów – Komorowice – Oświęcim w ramach budowy gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim –

Tworzeń wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi - na terenie województwa małopolskiego”.

Od powyższej decyzji odwołanie do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, zwanego dalej „Ministrem”, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wnieśli m.in.:

- Pan Andrzej Klimkowicz, pismem z dnia 5 kwietnia 2017 r. [nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481), zwanej dalej „Prawem pocztowym”, w tym samym dniu],
- Pani Krystyna Płachta, pismem z dnia 6 kwietnia 2017 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w dniu 8 kwietnia 2017 r.),
- Pani Agata Gołdynia i Pan Grzegorz Gołdynia, reprezentowani przez adw. Zbigniewa Wawaka, pismem z dnia 7 kwietnia 2017 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w tym samym dniu),
- Pani Agnieszka Czerwik, reprezentowana przez Pana Piotra Wróblewskiego, pismem z dnia 18 kwietnia 2017 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w tym samym dniu),
- Pan Mariusz Sajdak i Pani Aldona Sajdak, reprezentowani przez r.pr. Bogumiłę Zięćk, pismem z dnia 11 kwietnia 2017 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w dniu 13 kwietnia 2017 r.),
- Pani Barbara Jaśko, pismem z dnia 19 kwietnia 2017 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w tym samym dniu),
- Pan Łukasz Bryzek, Pani Krystyna Bryzek, Pani Karolina Bryzek i Pan Piotr Bryzek, reprezentowani przez Panią Katarzynę Krysztoforską, pismem z dnia 12 kwietnia 2017 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w dniu 13 kwietnia 2017 r.),
- Pan Józef Grunwald i Pani Bogumiła Grunwald, pismem z dnia 18 kwietnia 2017 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w tym samym dniu),
- Polski Związek Działkowców Okręg Małopolski w Krakowie, pismem z dnia 19 kwietnia 2017 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w tym samym dniu).

Do odwołania wniesionego przez Panią Karolinę Bryzek *Minister* odniósł się w odrębnym rozstrzygnięciu.

Pan Andrzej Klimkowicz w odwołaniu z dnia 5 kwietnia 2017 r. zarzucił *decyzji Wojewody Małopolskiego* naruszenie prawa własności i wniósł o jej uchylenie w stosunku do działek nr 1613 i 1612/8 stanowiących jego własność. Skarżący argumentując swoje stanowisko, wskazał, że ww. nieruchomości są działkami inwestycyjnymi, z którymi wiąże plany w postaci: bądź to zabudowy i zbycia wraz z zabudowaniami, bądź też sprzedaży samych gruntów jako atrakcyjnych działek do zabudowy. Skarżący podniósł, że wartość przedmiotowych nieruchomości jest bardzo wysoka, nieruchomości te stanowią dla jego rodziny jedyne poważne zabezpieczenie finansowe na przyszłość. Zdaniem Skarżącego usytuowanie na w/w nieruchomościach gazociągu zniweczy plany inwestycyjne z nimi związane i ich sprzedaż, jako atrakcyjnych działek przeznaczonych pod zabudowę, będzie się wiązało ze znacznymi ograniczeniami zabudowy, o ile w ogóle zabudowy tej nie wykluczy, a ponadto spowoduje, iż działki te w sposób istotny stracą na wartości.

W odwołaniu z dnia 6 kwietnia 2017 r. Pani Krystyna Płachta, podniosła, że na działce nr 935/22 zostały już bez zgody jej rodziców zlokalizowane urządzenia przesyłowe gazu ziemnego, w związku z czym pozbawiono właścicieli możliwości wykorzystania tej działki według ich potrzeb, za co nigdy nie wypłacono żadnej rekompensaty. Skarżąca poinformowała, że działka ta jest położona przy drodze wojewódzkiej, w linii zabudowy i po spełnieniu wynikających z aktualnych przepisów, warunków dotyczących strefy bezpieczeństwa, jej syn na tej działce mógłby wybudować dom i urządzić w nim swój warsztat pracy. Dalej Skarżąca wskazała, że również działka nr 921/6 sąsiaduje bezpośrednio z drogą wojewódzką. Zdaniem Skarżącej poprowadzenie inwestycji przez ww. działki spowoduje brak możliwości dysponowania nimi według potrzeb, w szczególności całkowity brak możliwości wybudowania domu przez syna i zapewnienia sobie źródła utrzymania a także w przyszłości ograniczenie prawa do korzystania z działek przy każdorazowym wejściu na działki w celu usuwania awarii lub naprawy.

W ocenie Skarżącej przewidywane odszkodowania nie będą w stanie zrekompensować strat wynikających z braku możliwości zrealizowania planów i zapewnienia „synowi bezpiecznego startu w przyszłość”.

Pani Agata Gołdynia i Pan Grzegorz Gołdynia, reprezentowani przez adw. Zbigniewa Wawaka, w odwołaniu z dnia 7 kwietnia 2017 r., zarzucili *decyzji Wojewody Małopolskiego* naruszenie:

- art. 10 i 11 *kpa* przez pozbawienie strony czynnego udziału w sprawie, przez nie przeprowadzenie oględzin na gruntach, braku konsultacji,
- naruszenie art. 6, 7, 8 *kpa* przez naruszenie przepisów prawa, nie wyjaśnieniu wszystkich wątpliwości w sprawie, czym naruszono zasadę zaufania do władzy publicznej,
- naruszenie art. 80 *kpa* poprzez dopuszczenie i analizę niekompletnych i niepełnych dowodów, szczególnie w przypadku braku analizy potencjalnych kosztów budowy gazociągu w taki sposób, bez uwzględnienia różnic w odszkodowaniach,
- naruszenie art. 107 § 3 *kpa*, przez brak zawarcia w uzasadnieniu ustaleń organu wydającego decyzję mających odzwierciedlenie w ustaleniach stanu faktycznego.

Skarżący wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, podnieśli, że *decyzja Wojewody Małopolskiego* została wydana bez stosownych konsultacji społecznych, wskutek czego zostało ograniczone prawo właścicieli do wykazania przesłanek, które wskazywałyby na wybranie innej lokalizacji. W odniesieniu do Skarżących, którzy są współwłaścicielami działki nr 908/5, w ich ocenie, brak takich konsultacji doprowadził do tego, że zamiast przeprowadzić instalację przez graniczące z nieruchomością pola rolne, przebiega ona przez działkę budowlaną, która tylko w pewnym zakresie jest rolna. Skarżący podnieśli, że nabywając tę nieruchomość mieli na względzie możliwość wybudowania dwóch domów. Skarżący poinformowali, że obok ich działki biegnie stary gazociąg. Podnieśli ponadto, że zasadne jest przyjęcie, że w interesie Skarbu Państwa jest wypłacanie jak najniższych odszkodowań, dlatego w ocenie Skarżących, nieekonomiczne jest stanowisko *inwestora*, który planując przedmiotową inwestycję nie wytyczył przebiegu gazociągu po działkach, które najmniej stracą wartości oraz są najtańsze.

Zdaniem Skarżących, skoro inwestycja ma obejmować 1/3 ich nieruchomości, to z jednej strony nie będą mogli korzystać z tej części działki, ich ogród zostanie znacząco zmniejszony, a Skarb Państwa poniesie znacznie wyższe koszty niż gdyby instalacja gazowa była przeniesiona kilkanaście metrów dalej.

Ponadto, Skarżący podnieśli, że organ nie zbadał wpływu instalacji na ich bezpieczeństwo. Skoro na przedmiotowej nieruchomości mieści się ich dom, a zgodnie z wytycznymi pas ochronny to minimum 12 metrów to zasadne jest, że w takim wypadku Skarżący żądać będą wykupu całej ich nieruchomości. W przekonaniu Skarżących, taka sytuacja nie miałaby miejsca, gdyby przedmiotową inwestycję gazową zlokalizować na gruntach nie przeznaczonych pod zabudowę, nie używanych oraz nie posiadających żadnych trwałych urządzeń. Skarżący wskazali, że działka bezpośrednio sąsiadująca z ich działką jest nieużytkiem, bez prawa do zabudowy. Zdaniem

Skarżących, przeprowadzenie gazociągu będzie tańsze i prostsze do zrealizowania na działkach sąsiadujących z pominięciem działki nr 908/5.

Dalej Skarżący podnieśli, że organ przed wydaniem decyzji nie przeprowadził oględzin na gruntach oraz symulacji kosztów wykupu gruntów, jakie będzie wiązało się z przeprowadzeniem gazociągu w projektowanej lokalizacji. Skarżących wskazali, że nie negują potrzeby budowy przedmiotowej inwestycji gazowej, ale gdyby mieli możliwość ustosunkowania się do jej przebiegu, to wskazaliby lepszą lokalizację. W ocenie Skarżących, postępowanie administracyjne nie może bez jasnych i bezspornych przesłanek ograniczyć prawa własności. Tak daleko idące ograniczenie możliwości korzystania z nieruchomości musi być szczegółowo wyjaśnione przez organ, który powinien wskazać, że nie ma innej możliwości oraz, że taka decyzja jest najkorzystniejsza z perspektywy Skarbu Państwa i że inny przebieg gazociągu wywoływałby u innych właścicieli jeszcze dalej idącą szkodę. Zdaniem Skarżących, żadna z tych przesłanek nie jest spełniona.

W odwołaniu z dnia 18 kwietnia 2017 r., Pani Agnieszka Czerwik, reprezentowana przez Pana Piotra Wróblewskiego, zarzuciła decyzji Wojewody Małopolskiego naruszenie:

- art. 8 ust. 1 *specustawy gazowej* polegające na jego błędnej wykładni poprzez przyjęcie, iż zawiadomienie strony o wszczęciu postępowania o ustalenie lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu jest wystarczające dla zapewnienia jej czynnego udziału w postępowaniu,
- art. 10 § 1 *kpa* poprzez jego niezastosowanie i brak powiadomienia strony o zakończeniu postępowania wyjaśniającego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa,
- art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147 z późn. zm.), zwanej dalej „*ugn*”, w zw. z art. 30 oraz art. 4 *specustawy gazowej*, polegające na dokonaniu podziału nieruchomości i przejęciu na własność działek stanowiących własność Skarżącej, pomimo tego, iż można cele publiczne zrealizować w inny, bardziej uzasadniony sposób.
- art. 7, 77 § 1 oraz 80 *kpa*, poprzez brak wyczerpującego zebrania materiału dowodowego i jego wszechstronnego rozpatrzenia.
- art. 10 ust. 1 pkt 9 *specustawy gazowej* polegające na jego niezastosowaniu.

Zarzucając powyższe, Skarżąca wniosła o:

- 1) uchylenie zaskarżonej decyzji w części odnoszącej się do nieruchomości Skarżącej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewodzie Małopolskiemu, albowiem decyzja została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie,
- 2) wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji.

Zdaniem Skarżącej organ pierwszej instancji błędnie przyjął, iż Skarżąca miała zapewnione prawo czynnego udziału w postępowaniu. W ocenie Skarżącej, nie sposób uznać, iż samo zawiadomienie o wszczęciu postępowania i możliwości zapoznania się z jego aktami, zwalnia organ z konieczności podejmowania innych czynności mających na celu zapewnienie stronie czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym. Skarżąca wskazała, że art. 8 *specustawy gazowej* nie wprowadza w tym zakresie żadnych modyfikacji w stosunku do zasad obowiązujących na gruncie *kpa*, a powołany przepis wprowadza odmienności procesowe jedynie w zakresie samego sposobu zawiadomienia oraz jego skutków. Nie stanowi jednak podstawy do uznania, iż strona, która została zawiadomiona o wszczęciu postępowania, miała umożliwiony czynny w nim udział.

Zdaniem Skarżącej, nie ma żadnych podstaw, aby przyjąć, iż art. 8 *specustawy gazowej* wyłącza zastosowanie art. 10 *kpa*, a wniosek o tym, że organ zobowiązany jest stosować w procedowaniu art. 10 *kpa* można wyprowadzić z art. 9 *specustawy gazowej*. W powołanym przepisie są bowiem

wymieniane przepisy *kpa*, których nie stosuje się w postępowaniu w przedmiocie wydania decyzji o lokalizacji inwestycji gazowej - *a contratio*, jeżeli art. 10 *kpa* nie został tamże wymieniony, ani nie został wyłączony przez jakikolwiek inny przepis ustawy, to należy uznać, że znajduje on pełne zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

W ocenie Skarżącej, w niniejszej sprawie organ nie wywiązał się z obowiązku wskazanego w art. 10 *kpa* nie tylko dlatego, iż nie zawiadomił Skarżącej o zakończeniu postępowania wyjaśniającego, ale również dlatego, że w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania wskazał, iż postępowanie dotyczy jedynie ograniczenia w prawie korzystania z nieruchomości objętych postępowaniem, a nie pozbawienia Skarżącej prawa ich własności.

Skarżąca podniosła, że z powodu powyższych uchybień, nie tylko nie wiedziała o tym, że postępowanie wyjaśniające zostało zakończone, przez co została pozbawiona możliwości wyrażenia tzw. „ostatniego słowa” i wskazania argumentów przemawiających za zmianą przebiegu szlaku drogi dojazdowej do śluzy, który biegnie po działkach nr 1026/39 oraz 1026/40 (przed podziałem), ale w ogóle nie wiedziała o tym, że na jej nieruchomościach może zostać wybudowana droga, a ona sama zostanie pozbawiona prawa ich własności.

Skarżąca podniosła, że powyższe uchybienie powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji w zaskarżonej części, na mocy art. 156 § 1 pkt 2 *kpa*.

Ponadto Skarżąca wskazała, że ustalenie przebiegu drogi dojazdowej w sposób wskazany w załączniku do zaskarżonej decyzji, nie znajduje żadnego uzasadnienia w aktualnym stanie faktycznym sprawy. Dojazd do śluzy jest bowiem obecnie realizowany przez drogę, która przebiega przez działki nr 1037/10 1037/12, 1048/11, 1048/12, 1035/10, 1035/11 oraz 1049/13.

Skarżąca podniosła, że zmiana przebiegu powyższego szlaku wiąże się dla niej ze szczególną uciążliwością, albowiem nieruchomości, z których jest ona wywłaszczana na mocy zaskarżonej decyzji, są przez nią wykorzystywane do prowadzenia działalności gospodarczej. Skarżąca poinformowała, że prowadzi z mężem restaurację oraz salę bankietową, w której są organizowane wesela. Znakiem rozpoznawczym wesel organizowanych przez Skarżącą są atrakcje plenerowe, które odbywają się właśnie na nieruchomościach oznaczonych jako działki 1026/39 oraz 1026/40 (restauracja oraz sala bankietowa są posadowione na działkach numer 1037/11 oraz 1037/10). Zdaniem Skarżącej, poprowadzenie drogi przez wskazane nieruchomości będzie dla niej wiązało się z ryzykiem obniżenia atrakcyjności prowadzonej przez nią działalności. W ocenie Skarżącej realizacja celów publicznych nie musi nastąpić z wykorzystaniem stanowiących jej własność nieruchomości i nie musi narażać jej na ryzyko poważnego obniżenia rentowności prowadzonej działalności gospodarczej.

Skarżąca wskazała, że droga mogłaby zostać wyznaczona przez działki oznaczone numerami 1081/17, 1026/33, 1026/35 oraz 1035/11 - nieruchomości te bowiem nie są zabudowane i ustalenie przebiegu drogi tymi działkami nie naruszałoby interesu właścicieli tych nieruchomości w takim stopniu, w jakim narusza to interes Skarżącej. Zdaniem Skarżącej organ pierwszej instancji przy wydawaniu decyzji nie ocenił zasadności realizacji inwestycji w inny sposób niż proponowany przez *inwestora*, czym naruszył art. 1, 77 § 1 oraz 80 *kpa*.

Skarżąca podniosła, iż w zaskarżonej decyzji nie ma wskazanego terminu, w jakim powinno nastąpić wydanie nieruchomości, co stanowi naruszenie art. 10 ust. 3 pkt 9 *specustawy gazowej*.

Pan Mariusz Sajdak i Pani Aldona Sajdak, reprezentowani przez r.pr. Bogumiłę Zięcik, w odwołaniu z dnia 11 kwietnia 2017 r., zaskarżyli *decyzję Wojewody Małopolskiego* w części w jakiej lokalizacja inwestycji obejmuje działki nr 1866/3 oraz 1875/10 obręb Grojec, gmina Oświęcim, zarzucając jej naruszenie:

1) art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 *kpa* - poprzez niewyjaśnienie i niezbadanie przez organ pierwszej instancji wszystkich okoliczności, mających istotne znaczenie w sprawie, a polegających na nieustaleniu:

- przyczyn braku wyrażenia zgody przez Skarżących na lokalizację inwestycji na terenie działek 1866/3 oraz 1875/10 obręb Grojec, gmina Oświęcim,
- charakteru dotychczasowego sposobu używania działek o nr 1866/3 oraz 1875/10, prowadzenia działalności gospodarczej przez Pana Mariusza Sajdaka polegającej na uprawie roślin ozdobnych i ogrodnictwie,
- poniesienia znacznych nakładów finansowych celem stworzenia ekspozycji ogrodniczej na terenie w/w działek oraz infrastruktury towarzyszącej,
- pominięciu, że wprawdzie w zakresie kompetencji organu wydającego decyzję nie leży zmiana lokalizacji, niemniej jest on zobowiązany do zbadania wszystkich okoliczności mających znaczenie dla sprawy, a takimi są również uwagi co do przebiegu lokalizacji inwestycji,

2) art. 85 § 1 *kpa* - poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z oględzin obszaru objętego lokalizacją przedmiotowej inwestycji, wobec kwestionowania przez strony postępowania zasadności przeprowadzenia przedmiotowej inwestycji, wg projektu przedstawionego w załączniku nr 1 do *decyzji Wojewody Małopolskiego* - mapa zasadnicza, nr rysunku M.14, w konsekwencji czego nie ustalono charakteru dotychczasowego sposobu używania działek o nr 1866/3 oraz 1875/10, prowadzenia działalności gospodarczej przez Pana Mariusza Sajdaka, polegającej na uprawie roślin ozdobnych, ogrodnictwie, poniesienia znacznych nakładów finansowych celem stworzenia ekspozycji ogrodniczej na terenie w/w działek oraz infrastruktury towarzyszącej,

3) art. 10 § 1 *kpa* - poprzez zaniechanie zawiadomienia Skarżących o zebranych w sprawie materiale dowodowym i możliwości zapoznania się z tymi materiałami postępowania, co pozbawiło ich możliwości przedłożenia wniosków dowodowych, tj. dokumentacji fotograficznej na okoliczność dotychczasowego sposobu użytkowania, poniesienia znacznych nakładów finansowych celem stworzenia ekspozycji ogrodniczej na terenie w/w działek oraz infrastruktury towarzyszącej, oraz zaświadczenia z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej na okoliczność prowadzenia działalności gospodarczej przez Pana Mariusza Sajdaka,

4) art. 10 ust. 1 pkt 5 *specustawy gazowej* (błędnie wskazany jako art. 10 ust. 1 pkt 8), poprzez brak zawarcia w zaskarżonej decyzji obligatoryjnych elementów, dotyczących wymagań dla ochrony interesów osób trzecich.

Skarżący wnieśli o:

a) dopuszczenie dowodów z:

- dokumentacji fotograficznej,
- oględzin działki oznaczonych nr 1866/3 oraz 1875/10, obręb Grojec, gmina Oświęcim,
- przesłuchanie stron,

na okoliczność sposobu dotychczasowego użytkowania w/w działek, prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na uprawie sadzonek, krzewów i roślin ozdobnych, stworzenie ekspozycji i infrastruktury ogrodniczej, wysokości poniesionych nakładów, czasookresu wymaganego do przywrócenia stanu poprzedniego, zakresu kosztów wymaganych do przywrócenia stanu poprzedniego, ograniczenie możliwości prowadzenia działalności gospodarczej, ograniczenia źródła przychodów,

- zaświadczenia o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej na okoliczność prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującego się,
- mapy z projektem budowy nowego gazociągu DN 150 na okoliczność możliwości zmiany lokalizacji inwestycji, zgodnie z wnioskiem przedstawionym przez Skarżących.

b) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, w ten sposób, że lokalizacja inwestycji, na terenie gminy Oświęcim, zostanie przeprowadzona na działce 1875/12 (również stanowiącej własność Skarżących), położonej równolegle do działek o nr 1875/10 oraz 1866/3, zgodnie z propozycją przedstawioną na mapie załączonej do odwołania, w miejsce zaprojektowanego nowego gazociągu DN 150, a wobec czego zaskarżona decyzja o lokalizacji inwestycji nie będzie swym obszarem obejmować w/w działek, tj. 1875/10 oraz 1866/3,

c) ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji,

d) wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji na podst. art. 135 *kpa*, z uwagi na skutki mogące powstać w wyniku realizacji tej decyzji i brak możliwości natychmiastowego przywrócenia stanu pierwotnego w przypadku uchylenia lub jej zmiany.

W uzasadnieniu odwołania Skarżący podnieśli, że organ zaniechał przeprowadzenia dokładnego wyjaśnienia jej stanu faktycznego, dokonując przy tym wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału, co w konsekwencji skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego, co z kolei przesądza o naruszeniu art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 *kpa*.

Skarżący wskazali, że *decyzją Wojewody Małopolskiego*, ograniczono sposób korzystania z działek nr 1866/3, 1875/10 i 1875/12, tymczasem w/w działki są przeznaczone przez Skarżących się na działalność ogrodniczą, prowadzoną w ramach działalności gospodarczej Pana Mariusza Sajdaka. Na działce o nr 1866/3 oraz 1875/10 zostały stworzone ekspozycje ogrodnicze i towarzysząca temu infrastruktura roślinna. Osiągnięcie obecnego stanu przedmiotowych ekspozycji trwało kilka lat, co wiąże się z długością okresu, w jakim, w warunkach naturalnych, zasadzone byliny rozrastają się do poziomu, prezentowanego na załączonych do odwołania zdjęciach. Z kolei na działce 1875/12 jest szkółka krzewów iglastych.

Skarżący podnieśli, że Pan Mariusz Sajdak, podczas rozmowy telefonicznej z pracownicą Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie, oświadczył, że nie wyraża zgody na przeprowadzenie inwestycji objętej zaskarżoną decyzją, przez w/w działki. Wobec czego, zdaniem Skarżących organ, pomimo ciążącego na nim obowiązku, wynikającego z art. 7 § 1 oraz 77 § 1 *kpa*, podjęcia wszelkich czynności zmierzających do dokładnego wyjaśnienia i załatwienia sprawy, mając na względzie słuszny interes społeczny jak i zarówno słuszny interes stron, nie przedsięwziął czynności zmierzających do ustalenia okoliczności faktycznych, które w ocenie Skarżących uzasadniają zmianę lokalizacji inwestycji, w zakresie przez nich wskazanym. Nie zostały bowiem przeprowadzone oględziny działek, nie dopuszczono również przesłuchania stron, a co w ocenie Skarżących powinno być dokonane z uwagi na konieczność ustalenia rozmiaru szkód, jaki może spowodować realizacja inwestycji, w oparciu o zaskarżoną decyzję, a w konsekwencji trudności związanych z przywróceniem stanu pierwotnego.

Skarżący podnieśli, że jak wynika z warunków budowy gazociągu DN 500, przedstawionych w zaskarżonej decyzji, został on - wraz z strefą kontrolowaną o szerokości 8 m (4 m po każdej stronie od jego osi), poprowadzony w strefie kontrolowanej gazociągu DN 400, o szerokości 30 m, w konsekwencji czego, lokalizacja tej inwestycji nie wprowadza nowych ograniczeń. Niemniej jednak, szerokość pasa montażowego, w odniesieniu do którego *inwestor* będzie miał prawo wejścia na teren na czas realizacji inwestycji, prawo wprowadzenia sprzętu ciężkiego, będzie wynosić 20 m. Jak zostało wskazane w decyzji - w pkt. 3 dotyczącym warunków wynikających z potrzeb ochrony środowiska i ochrony zabytków, budowa gazociągu będzie wiązała się także ze zniszczeniem roślinności w pasie montażowym, wycinką drzew i krzewów oraz czasowym zaburzeniem w strukturze siedlisk.

Wobec powyższego, w ocenie Skarżących, należy się spodziewać, że znaczna część powstałej, dzięki nakładom, nie tylko w postaci specjalistycznej pracy ogrodników ale również o charakterze finansowym, ekspozycji ogrodniczej ulegnie zniszczeniu. Skarżący podnieśli, że Wojewoda Małopolski wbrew dyrektywom płynącym z przywołanych powyżej art. 7 § 1 i 77 *kpa*, w ogóle nie wziął tych okoliczności pod uwagę. Skarżący wskazali, że zdają sobie sprawę, że za ewentualne szkody będzie udzielone im odszkodowanie, niemniej ich zdaniem, tak duże przedsięwzięcie

powinno być planowane racjonalnie i ekonomicznie, a zapewne - wbrew - stanowisku przedstawionemu przez *inwestora*, nie można powiedzieć, że rozwiązanie przyjęte w decyzji jest optymalne, tj. stanowiące wyraz pogodzenia słusznego interesu społecznego i słusznego interesu strony. Zdaniem Skarżących, planowana inwestycja gazowa znacznie ograniczy możliwość uzyskiwania przez nich środków z prowadzonej działalności związanej ze sprzedażą krzewów i nasadzeń. Skutki te nie będą możliwe do odwrócenia nawet w związku z wypłatą odszkodowania za szkody związane z usunięciem tych roślin, ponieważ precyzyjne ustalenie szkody powstałej z tego tytułu będzie znacząco utrudnione, o ile nawet nie niemożliwe.

Wobec powyższego w ocenie Skarżących, zawarte w pkt 6 *decyzji Wojewody Małopolskiego*, wymagania dotyczące ochrony interesów osób trzecich, zostały opracowane pobieżnie, bez rzeczywistego rozważenia warunków lokalizacji inwestycji, które również uwzględniałyby interesy właścicieli nieruchomości, na których ta inwestycja jest projektowana. Skarżący podnieśli, że zapis, że działki zajęte czasowo na cele związane z realizacją inwestycji należy przywrócić do stanu pierwotnego lub zagospodarować w sposób uzgodniony z właścicielami lub użytkownikami, mając na uwadze okoliczności powyżej przedstawione, dotyczące sposobu ich użytkowania, nie realizuje postulatu ustawowego odnośnie określenia wymagań dotyczących ochrony interesów osób trzecich, bowiem w przypadku odwołujących się i ochrony ich interesów, nie odpowiada wymaganiom *specustawy gazowej* w tym zakresie.

W odwołaniu z dnia 19 kwietnia 2017 r., Pani Barbara Jaśko zarzuciła *decyzji Wojewody Małopolskiego* naruszenie:

- art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w zakresie działek Skarżącej, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*,
- art. 20 ust. 3 *specustawy gazowej* poprzez jego niezastosowanie mimo, iż w stosunku do działek Skarżącej decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu powinna wywołać skutek, o którym mowa w 20 ust. 3 *specustawy gazowej*,
- art. 7 i art. 77 § 1 *kpa* poprzez niepodjęcie czynności niezbędnych celem ustalenia, jakie skutki powinna wywołać projektowana inwestycja gazowa, w tym zaniechanie rozważenia wyłączenia nieruchomości Skarżącej,
- art. 80 *kpa* poprzez nierozpatrzenie całego materiału dowodowego oraz naruszenie swobodnej oceny dowodów, poprzez przesądzenie, że projektowana inwestycja spowoduje jedynie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości,
- art. 84 *kpa* poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego geodety na okoliczność podziału działek Skarżącej,
- art. 8 *kpa* poprzez naruszenie zasady zaufania.

Skarżąca wniosła o:

- dopuszczenie dowodu z opinii biegłego geodety na okoliczność ustalenia, czy możliwa jest lokalizacja gazociągu z wyłączeniem działek Skarżącej lub skrajem tych działek wzdłuż granicy tak, by zewnętrzna granica strefy kontrolowanej gazociągu pokrywała się z granicą działki Skarżącej, ewentualnie na okoliczność podziału działek Skarżącej oraz linii rozgraniczających teren inwestycji;
- uchylenie zaskarżonej decyzji w zakresie ww. działek i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ pierwszej instancji.

Skarżąca nie zgadzając się ze stanowiskiem Wojewody Małopolskiego, wskazała, że planowana budowa gazociągu na stanowiącej jej własność nieruchomości nie tylko znacznie ograniczy możliwość korzystania z nieruchomości, lecz wręcz wyłączy możliwość jej użytkowania, a także

udaremni realizację przyszłych zamierzeń budowlanych, a ponadto pozbawi nieruchomości Skarżącej dostępu od drogi publicznej.

Zdaniem Skarżącej realizacja dużego przedsięwzięcia w postaci budowy gazociągu na nieruchomości powinna prowadzić do wywłaszczenia jej nieruchomości, a nie jedynie do ograniczenia sposobu korzystania. Skarżąca podniosła, że lokalizacja inwestycji w postaci gazociągu została zaplanowana na stanowiącej jej własność działce nr 924/7 ukośnie, w poprzek działki, w ten sposób, iż strefa kontrolowana projektowanego gazociągu zajmie niemal trzecią część działki od strony południowej, pozostawiając trójkątny fragment działki niemożliwy do zagospodarowania. W ocenie Skarżącej taka lokalizacja gazociągu uniemożliwia dalsze prawidłowe korzystanie z jej nieruchomości i faktycznie pozbawia ją prawa do korzystania z własnej działki.

Skarżąca podniosła, że organ powinien był zadecydować o podziale jej nieruchomości i ustaleniu linii rozgraniczających inwestycję. Organ nie rozważył, czy pozbawienie prawa własności Skarżącej w części działki obejmującej strefę kontrolowaną gazociągu wraz z trójkątnym fragmentem działki nie jest, w okolicznościach niniejszej sprawy, bardziej korzystne dla Skarżącej niż tylko ograniczenie w sposobie korzystania, które w rzeczywistości wyklucza jakiegokolwiek korzystanie z nieruchomości objętej decyzją. Skarżąca wskazała, że zaprojektowana inwestycja gazowa zakłóca korzystanie z jej nieruchomości, dlatego Skarżąca nie powinna być przymuszana do znoszenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, które w rzeczywistości uniemożliwiają korzystanie z nieruchomości z uwagi na rozmiary inwestycji i jej lokalizację w terenie, lecz powinny podlegać wywłaszczeniu.

Zdaniem Skarżącej, Wojewoda Małopolski dokonał dowolnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, czym naruszył art. 80 *kpa*. W ocenie Skarżącej organ powinien był dopuścić dowód z opinii biegłego posiadającego wiadomości specjalne na okoliczność ustalenia na nieruchomości Skarżącej linii rozgraniczających inwestycje i podziału nieruchomości, a nie czyniąc tego, organ naruszył art. 20 ust. 3 *specustawy gazowej*, poprzez jego niezastosowanie w stosunku do nieruchomości Skarżącej.

Pan Łukasz Bryzek, Pani Krystyna Bryzek i Pan Piotr Bryzek, reprezentowani przez Panią Katarzynę Krysztoforą, w odwołaniu z dnia 12 kwietnia 2017 r. wniesli o zmianę decyzji w zakresie przebiegu przedmiotowej inwestycji gazowej na działkach nr 1444, 1445, 1449/1, 1450, 1451.

Skarżący wskazali, że ww. nieruchomości tworzą gospodarstwo ogrodnicze, na którym wybudowane są dwie szklarnie wielkopowierzchniowe, jedna o powierzchni 4860 m², druga o powierzchni 4600 m², które są ze sobą trwale i nierozzerwalnie połączone infrastrukturą techniczną niezbędną do ich utrzymania (min. nawodnienie, odprowadzanie wody, ogrzewanie).

Skarżący poinformowali, że wartość jednej szklarni to około 1 milion złotych, jako budowli, nie wliczając wartości upraw.

Skarżący podnieśli, że zatwierdzona *decyzją Wojewody Małopolskiego* trasa gazociągu przebiega pomiędzy przedmiotowymi szklarniami, co jest w ocenie Skarżących niedopuszczalne, bowiem spowoduje niemożność dalszego prowadzenia upraw i działalności, wiązać się będzie z koniecznością przebudowy wszystkich instalacji, ogrzewania, ciągów nawadniających, a w konsekwencji powstaniem ogromnych roszczeń odszkodowawczych ze strony Skarżących.

Skarżący poinformowali, że sama wartość komputera klimatycznego zasilającego obiekty, bez którego niemożliwym jest należyte utrzymanie szklarni, wynosi 150.000 Euro i w przypadku budowy gazociągu w projektowanej lokalizacji, zmuszeni byłiby dokonać zakupu drugiego.

Ponadto zdaniem Skarżących lokalizacja przedmiotowej inwestycji gazowej na ww. działkach, na których stale przebywają pracownicy i klienci Skarżących, spowoduje powstanie zagrożenia dla ich życia i bezpieczeństwa.

Skarżący podnieśli, że przed wydaniem zaskarżonej decyzji, skierowali wniosek o wizję w terenie oraz podnieśli powyższe zarzuty, ale Wojewoda Małopolski nie odniósł się do kwestii wizji lokalnej.

Pan Józef Grunwald i Pani Bogumiła Grunwald w odwołaniu z dnia 18 kwietnia 2017 r. wnieśli o zmianę lokalizacji przedmiotowej inwestycji gazowej, w taki sposób by omijała stanowiące ich własność działki nr 921, 922 i 171 w Łękach, gm. Kęty, lub wypłacenia sprawiedliwego zadośćuczynienia. Skarżący wyrazili żądanie:

- usunięcia starego gazociągu DN 400 z ww. nieruchomości, co zmniejszy strefę ochronną nowego gazociągu z 30 m do 8 m;
- w razie nieusunięcia starego gazociągu DN 400 – wypłaty odszkodowania za strefę o szerokości 30 m, czyli faktycznie wyłączony teren, podlegający ograniczeniom, a nie teoretyczny, tj. 8 m,
- wypłaty odszkodowania wg stawki za działki budowlane,
- wypłaty odszkodowania za każdorazowe wejście w teren po zakończeniu budowy inwestycji,
- corocznej wypłaty za służebność przesyłu z uwzględnieniem zmian rewaloryzacyjnych.

Ponadto, Skarżący nie wyrazili zgody na realizację przedmiotowej inwestycji gazowej.

W odwołaniu z dnia 19 kwietnia 2017 r., Polski Związek Działkowców Okręg Małopolski w Krakowie zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów:

- art. 24 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 8 *specustawy gazowej* poprzez objęcie decyzją działki nr 288/34 obręb 3 Stare Stawy w sytuacji gdy, zdaniem Skarżącego, realizacja inwestycji jest możliwa bez konieczności zajmowania na ten cel działki nr 288/34 obręb 3 Stare Stawy.
- art. 10 ust. 1 pkt. 5 *specustawy gazowej* poprzez niezapewnienie ochrony interesów osób trzecich — działkowców użytkujących działki ogrodowe znajdujące się na terenie działki nr 288/34 obręb 3 Stare Stawy.

Skarżący wniósł o uchylenie decyzji w części, to jest w zakresie w jakim dotyczy działki nr 288/34 obręb 3 Stare Stawy i o umorzenie postępowania w tej części, ewentualnie o zmianę decyzji w tym zakresie w ten sposób, że zostanie zmniejszony obszar prawa wejścia przez *inwestora* na teren działki nr 288/34 obręb 3 Stare Stawy do niezbędnego minimum.

Zdaniem Skarżącego *decyzja Wojewody Małopolskiego* narusza prawa działkowców użytkujących działki ogrodowe znajdujące się na nieruchomości oznaczonej jako działka nr 288/34 obręb Stare Stawy, zagospodarowanej przez ROD „Stare Stawy” w Oświęcimiu, poprzez nadmierne jej obciążenie i objęcie jej terenu ograniczeniem sposobu korzystania w sytuacji gdy możliwe było ustalenie przebiegu inwestycji z pominięciem działki nr 288/34. Decyzja ta nie zapewnia również należytej ochrony praw działkowców w związku z prowadzoną inwestycją.

Skarżący podniósł, że działka nr 288/34 znalazła się w zakresie pasa montażowego, w odniesieniu do którego *inwestor* będzie miał prawo wejścia w teren na czas realizacji inwestycji w celu przeprowadzenia budowy, co jego zdaniem powoduje nadmierne i nieuzasadnione ograniczenie prawa do korzystania z tej nieruchomości przez działkowców użytkujących na tym terenie działki ogrodowe. W ocenie Skarżącego, *inwestor* powinien rozważyć zmianę przebiegu inwestycji w tym obszarze w taki sposób, aby prowadzona inwestycja w jak najmniejszym stopniu obciążała nieruchomości sąsiednie - w tym przypadku obszar działki nr 288/34 zagospodarowanej pod rodzinny ogród działkowy. Zdaniem Skarżącego zajęcie tak dużego terenu działki nr 288/34 nie jest w żaden sposób uzasadnione i nie powinno mieć miejsca. Skarżący podniósł, że na cele montażowe mógł być zajęty przez *inwestora* pas gruntu po przeciwnej stronie projektowanego gazociągu, znajdujący się wzdłuż cieku Młynówka Paździory, który jest terenem pozbawionym jakiegokolwiek infrastruktury. Tymczasem *inwestor* objął liniami rozgraniczającymi inwestycji obszar

zagospodarowany przez rodzinny ogród działkowy, na którym znajdują się altany ogrodowe, nasadzenia i urządzenia należące do działkowców. Taka lokalizacja inwestycji, w przekonaniu Skarżącego, w sposób nieuzasadniony prowadzi do zajęcia terenu zagospodarowanego i wykorzystywanego na cele ogrodnicze i rekreacyjne, co w konsekwencji doprowadzi do jego zniszczenia w wyniku prac budowlanych i montażowych, a także do zwiększenia kosztów samej inwestycji, ponieważ za zniszczoną infrastrukturę i nasadzenia *inwestor* będzie zmuszony do wypłaty odszkodowań. W tej sytuacji, zdaniem Skarżącego, ustalona w decyzji lokalizacja inwestycji w zakresie terminalu w obrębie działki nr 288/34 jest niekorzystna zarówno z punktu widzenia działkowców użytkujących tam działki ogrodowe jak i ze względu na koszty prowadzonej inwestycji.

Ww. odwołania wniesiono w terminie ustawowym.

Organ odwoławczy zważył co następuje.

W pierwszej kolejności należy poinformować, iż obecnie organem administracji właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U z 2015 r. poz. 1907, z późn. zm.) - jest *Minister*.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych.

Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 *kpa* i 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Mając na względzie powyższe, *Minister* w trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego, rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez organ pierwszej instancji, zbadał prawidłowość przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji postępowania oraz wydaną decyzję Wojewody Małopolskiego.

W niniejszym przypadku, wniosek o wydanie ww. decyzji, wniesiony do Wojewody Małopolskiego w dniu 20 lutego 2017 r., został złożony przez właściwy podmiot, zgodnie z art. 38 pkt 2 *specustawy gazowej*, tj. przez Operatora Gazociągów Przemysłowych GAZ – SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, reprezentowanego przez Pana Jacka Januchowskiego.

Jak wynika z treści opisowej wniosku, przedsięwzięcie realizowane będzie w ramach budowy gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń, od granicy z województwem śląskim do istniejącego węzła Oświęcim. Trasa gazociągu będzie przebiegała w przeważającej części wzdłuż istniejących gazociągów wysokiego ciśnienia DN 400 i DN 300, w odległości około 6 m od tych gazociągów. Projektowany gazociąg, na terenie województwa małopolskiego, będzie powiązany z istniejącym systemem gazowniczym poprzez wpięcie do istniejącego gazociągu DN 400 w obszarze zespołu zaporowo-upustowego „Łęki” w gminie Kęty oraz wpięcie do istniejącego gazociągu DN 500 w obszarze istniejącego węzła Oświęcim. Projektowany gazociąg został zaliczony do pierwszej klasy lokalizacji zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. z 2013 r. poz. 640).

Zauważyć należy, że projektowana inwestycja mieści się w katalogu inwestycji towarzyszących inwestycjom w zakresie terminalu, którą jest zgodnie z art. 38 pkt 2 lit. n *specustawy gazowej* budowa gazociągu Skoczów - Komorowice - Oświęcim - Tworzeń wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw małopolskiego i śląskiego.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek *Minister* uznał, że zawiera on wszystkie elementy wymagane na podstawie przepisu art. 6 ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 1 *specustawy gazowej*. We wniosku *inwestora* wskazano nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 20 ust. 3 art. 24 ust. 1 oraz 25 ust. 1 *specustawy gazowej*.

Do wniosku załączono również mapy ewidencyjne gruntów w skali 1:1000, na których zaznaczono granice terenu objęte wnioskiem *inwestora* oraz obszar oddziaływania inwestycji.

Ponadto, do wniosku załączono decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 20 lutego 2015 r., znak: WOOŚ.4210.16.2013.AM.48, ustalającą środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn.: „Gazociąg Skoczów – Komorowice – Oświęcim – wykonanie prac planistycznych”, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności, zwaną dalej „decyzją środowiskową”, oraz decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 21 grudnia 2016 r., znak: WOOŚ.4210.27.2016.AM.11, stwierdzającą brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia pn.: „Gazociąg Skoczów – Komorowice – Oświęcim – wykonanie prac planistycznych”.

Do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji ww. inwestycji, *inwestor* dołączył również, zgodnie z art. 6 ust. 3 *specustawy gazowej*:

- opinię Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Katowicach z dnia 13 maja 2016 r., znak: ZS.2210.2.38.2016.AS,
- pismo Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Katowicach z dnia 13 maja 2016 r., znak: ZS.2210.2.37.2016.AS,
- pismo Ministra Zdrowia z dnia 2 czerwca 2016 r., znak: OZU.523.656.2016.PP,
- postanowienia Starosty Oświęcimskiego z dnia 25 kwietnia 2016 r., znak: WOŚ.6164.1.2016 i z dnia 18 kwietnia 2016 r., znak: WOŚ.644.92.2016,
- pismo Małopolskiego zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie z dnia 9 maja 2016 r., znak: DIO-RNU OSW-43-123/14,
- pismo Małopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Krakowie z dnia 4 czerwca 2016 r., znak: OZKr.5183.1158.2016.ED,
- pismo Zarządu Dróg Wojewódzkich w Krakowie z dnia 12 maja 2016 r., znak: RDW-K/652-2-11/948-949/16, RDWK/PW/2016/631/GK,
- pismo Zarządu Powiatu w Oświęcimiu z dnia 16 maja 2016 r., znak: SIR.7012.4.25.2016,
- pismo Wójta Gminy Oświęcim z dnia 18 maja 2016 r., znak: WI.72300.44.1.2016.JW,
- pismo Burmistrza Gminy Kęty z dnia 26 kwietnia 2016 r., znak: IG.6853.88.2016.KD,
- postanowienie Burmistrza Gminy Kęty z dnia 9 maja 2016 r., znak: GN.670.15.2016.MK,
- postanowienie Zarządu Województwa Małopolskiego z dnia 10 maja 2016 r., znak: PR-III.760.17.2016.AK,
- opinię Prezydenta Miasta Oświęcim z dnia 2 maja 2016 r., znak: GA.6724.1.234.2016.IV,

- pismo Ministra Obrony Narodowej z dnia 30 maja 2016 r., nr 2768/DI,
- opinię Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad z dnia 10 marca 2017 r., znak: O.KR.Z-3.4341.15.10.2017.mw.3,

Ponadto *inwestor* wystąpił o opinię do Komendanta Wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej w Krakowie. W ustawowym terminie 14 dni ww. organ nie wydał właściwej opinii, co zgodnie z art. 6 ust. 4 o w zw. z art. 39 ust. 1 *specustawy gazowej* należało potraktować jako brak zastrzeżeń do wniosku.

Co do pozostałych opinii, wskazanych w art. 6 ust. 3 pkt 2 *specustawy gazowej*, należy zauważyć, iż *inwestor* nie miał obowiązku ich przedkładania, gdyż w obszarze projektowanej inwestycji nie znajdują się tereny, z których istnieniem ustawodawca wiąże skutek uzyskania stosownych uzgodnień.

Ponadto we wniosku wskazano grunty pokryte powierzchniowymi wodami płynącymi oraz tereny dróg publicznych.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Małopolskiego postępowanie o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla ww. przedsięwzięcia i stwierdził, co następuje.

W ocenie *Ministra* organ pierwszej instancji prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag i zastrzeżeń, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Małopolski, zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 1 i 2 *specustawy gazowej*, pismem z dnia 20 lutego 2017 r., znak: WI-IV.747.1.4.2017, zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego wnioskodawcę, właścicieli nieruchomości i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem.

Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o jego wszczęciu w drodze obwieszczeń w urzędzie wojewódzkim, urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu, na stronach internetowych urzędu wojewódzkiego, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim.

W aktach sprawy znajdują się dokumenty potwierdzające zamieszczenie obwieszczenia:

- na tablicy ogłoszeń Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie w dniach od 22 lutego do 2 marca 2017 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniu 23 lutego 2017 r.;
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Kęty oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniach od 21 lutego do 1 marca 2017 r.;
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Oświęcim w dniach od 21 lutego do 1 marca 2017 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniu 21 lutego 2017 r.;
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Oświęcim w dniach od 21 do 28 lutego 2017 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu od dnia 22 lutego 2017 r.

Obwieszczenie o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie, zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 3 *specustawy gazowej*, zostało również opublikowane w dniu 28 lutego 2017 r. w prasie o zasięgu ogólnopolskim, tj. w „Dzienniku Gazeta Prawna”.

W przedmiotowych obwieszczeniach organ pierwszej instancji poinformował strony o miejscu, gdzie strony mogą zapoznać się z dokumentacją dotyczącą inwestycji.

Zgodnie z art. 8 ust. 5 *specustawy gazowej*, Wojewoda Małopolski zwrócił się do Sądu Rejonowego w Oświęcimiu o ujawnienie w księgach wieczystych wszczęcia postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu.

Powyższe, w ocenie organu odwoławczego, czyni zadość przepisom *specustawy gazowej*, określającym obligatoryjne elementy procedury poprzedzającej wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Małopolski, działając na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 38 pkt 2 lit. n *specustawy gazowej* oraz art. 104 *kpa*, wydał w dniu 20 marca 2017 r., decyzję znak: WI-IV.747.1.4.2017, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn.: „Budowa gazociągu DN500 MOP 8,4 MPa Skoczów – Komorowice – Oświęcim w ramach budowy gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi - na terenie województwa małopolskiego”.

Analizując powyższą decyzję Wojewody Małopolskiego organ odwoławczy zważył, co następuje.

Na wstępie zaznaczyć należy, że kontrolowana decyzja Wojewody Małopolskiego zawiera wszystkie elementy przewidziane w art. 10 ust. 1 i 2 *specustawy gazowej*. Zaskarżona decyzja zawiera bowiem: określenie terenu objętego inwestycją w zakresie inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu, w tym linii rozgraniczających teren inwestycji (art. 10 ust. 1 pkt 1 *specustawy gazowej*), warunków technicznych w zakresie przebiegu gazociągu wysokiego ciśnienia przez grunty leśne, drogi publiczne, pod torami kolejowymi, przez wody płynące Skarbu Państwa i tereny zmeliorowane, warunków wynikających z potrzeb ochrony środowiska i ochrony zabytków, w tym dotyczące przeciwdziałania poważnym awariom przemysłowym (art. 10 ust. 1 pkt 3 *specustawy gazowej*), warunków ochrony przeciwpożarowej dla inwestycji (art. 10 ust. 1 pkt 4 *specustawy gazowej*), warunków dotyczących ochrony interesów osób trzecich (art. 10 ust. 1 pkt 5 *specustawy gazowej*). Zaskarżona decyzja zawiera również zatwierdzenie projektu podziału nieruchomości znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji (art. 10 ust. 1 pkt 6 *specustawy gazowej*), oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutki, o których mowa w art. 20 ust. 3 i art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* (art. 10 ust. 1 pkt 7 i 8 *specustawy gazowej*) jak również wskazanie terminu wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń (art. 10 ust. 1 pkt 9 *specustawy gazowej*).

Ponadto w zaskarżonej decyzji Wojewody Małopolskiego organ wskazał, że nie zostają ustalone lokalizacje sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich oraz podmorskich kabli i rurociągów za pomocą współrzędnych geograficznych, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 10 *specustawy gazowej*.

Zgodnie z art. 10 ust. 2 *specustawy gazowej*, projekt powyższej decyzji został sporządzony przez osobę, o której mowa w art. 5 pkt 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz.U. z 2017 r. poz. 1073).

Organ odwoławczy, badając materiał dowodowy, nie dostrzegł również nieprawidłowości w zakresie doręczenia zapadłego orzeczenia stronom postępowania.

Wojewoda Małopolski, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 12 ust. 1 *specustawy gazowej*, doręczył zaskarżoną decyzję inwestorowi.

Ponadto, pismem z dnia 27 marca 2017 r., znak: WI-IV.747.1.4.2017, organ pierwszej instancji zawiadomił o wydaniu ww. decyzji właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych

decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu. Ww. zawiadomienie zawierało m.in. informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o wydaniu przedmiotowej decyzji w drodze obwieszczeń w urzędzie wojewódzkim, urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu, na stronach internetowych tych gmin oraz urzędu wojewódzkiego, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim.

W aktach sprawy znajdują się dokumenty potwierdzające zamieszczenie obwieszczenia o wydaniu decyzji:

- na tablicy ogłoszeń Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie w dniach od 28 marca do 10 kwietnia 2017 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniu 27 marca 2017 r.;
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Kęty oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniach od 27 marca do 11 kwietnia 2017 r.;
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Oświęcim w dniach od 27 marca do 11 kwietnia 2017 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniu 27 marca 2017 r.;
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Oświęcim w dniach od 27 marca do 10 kwietnia 2017 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniu 27 marca 2017 r.

Ponadto, przedmiotowe ogłoszenie opublikowano w prasie ogólnopolskiej „Gazeta Polska”, wydanie z dnia 22 - 23 kwietnia 2017 r.

W przedmiotowych obwieszczeniach organ pierwszej instancji poinformował strony o miejscu, gdzie strony lub ich pełnomocnicy mogą zapoznać się z dokumentacją dotyczącą inwestycji.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ drugiej instancji stwierdził, że wydana decyzja czyni ona zadość wymogom *specustawy gazowej* oraz, że brak jest podstaw do jej kwestionowania.

Zdaniem *Ministra* kontrolowana decyzja zawiera wymagane przepisami prawa elementy, a w szczególności spełnia wymagania oraz wskazuje warunki, które powinny być uwzględnione na dalszych etapach procesu inwestycyjnego.

Po przeanalizowaniu zarzutów podniesionych przez Skarżących, *Minister* uznał, iż nie zasługują one na uwzględnienie.

Z uwagi na przedstawienie przez Skarżących zarzutów dotyczących rozwiązań lokalizacyjnych przyjętych zaskarżoną decyzją *Minister*, mając na uwadze przepis art. 7 *kpa*, zgodnie z którym organy administracji stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na uwadze interes społeczny i słuszny interes obywateli, pismem z dnia 20 lipca 2017 r., znak: DLI.1.6620.16.2017.AN.4, przekazał *inwestorowi* kopie odwołań Skarżących wzywając do wypowiedzenia się w sprawie podniesionych przez Skarżących zastrzeżeń w przedmiocie lokalizacji planowanej inwestycji, a w szczególności do wypowiedzenia się w kwestii dotyczącej możliwości ewentualnej zmiany lokalizacji inwestycji, aby zminimalizować ingerencję planowanej inwestycji w nieruchomości prywatne Skarżących, a w przypadku braku możliwości dokonania powyższych zmian, do szczegółowego uzasadnienia przyczyn nieuwzględnienia zgłaszanych przez Skarżących żądań.

Inwestor odniósł się do zastrzeżeń Skarżących w piśmie z dnia 8 sierpnia 2017 r., znak: K/OIS/42/08/2017/MG.

Przedmiotowe pismo zostało przez organ odwoławczy, zgodnie z wyrażoną w art. 9 kpa zasadą udzielania stronom postępowania informacji, przesłane Skarżącym przy piśmie z dnia 31 sierpnia 2017 r., znak: DLI.1.6620.16.2017.AN.12.

Do wyjaśnień zawartych w piśmie *inwestora* odnieśli się w piśmie z dnia 27 września 2017 r., Panią Agata Gołdynia i Pan Grzegorz Gołdynia reprezentowani przez adw. Zbigniewa Wawaka, podnosząc, że *inwestor* w żaden sposób nie wykazał, że umieszczenie rurociągu po stronie zachodniej obecnie istniejącego gazociągu wiązałby się ze zbyt blizim zbliżeniem do słupów energetycznych czy zespołu zaporowo upustowego. W ocenie Skarżących skoro z jednej strony można posadzić gazociąg w strefie ochronnej obecnego rurociągu, to możliwe jest to także z jego drugiej strony. Ponadto Skarżący podtrzymali swoje stanowisko przedstawione w odwołaniu, że nowy gazociąg powinien być w miejscu obecnego, do którego *inwestor* nie odniósł się w ww. piśmie z dnia 8 sierpnia 2017 r. Skarżący podnieśli, że w rzeczonym piśmie, *inwestor* nie wykazał, co stoi na przeszkodzie, przynajmniej w części biegnącej w okolicy działki Skarżących, usytuowania przedmiotowej inwestycji gazowej w miejscu istniejącego gazociągu, jak również nie odniósł się do kwestii braku konsultacji oraz oględzin na działce Skarżących. Skarżący wskazali, że część rolna ich działki może zostać bez problemów wykorzystana w przyszłości do celów budowlanych, dlatego nie ma znaczenia, że działka określona jest jako rolna, bo została przez Skarżących nabyta pod inwestycję i ma służyć celom mieszkaniowym.

Do wyjaśnień zawartych w piśmie *inwestora* odniosła się także Pani Agnieszka Czerwik reprezentowana przez Pana Piotra Wróblewskiego. W piśmie z dnia 11 października 2017 r., Skarżąca podniosła, że stanowisko *inwestora* nie zawiera szczegółowego uzasadnienia przyczyn nieuwzględnienia zgłaszanej przez Skarżącą zmiany przebiegu inwestycji w zakresie drogi dojazdowej do śluzy.

W ocenie Skarżącej, *inwestor* jedynie lakonicznie stwierdza, że istniejąca droga jest zbyt wąską i nie ma odpowiednich promieni, nie podaje jednak, jaka jest szerokość obecnej drogi, jaka szerokość być powinna, a także pomija fakt, iż obecna droga jest wykorzystywana, jako dojazd do śluzy.

Skarżąca podniosła, że możliwe jest przesunięcie projektowanej drogi dojazdowej poza granicę działek 1026/39 oraz 1026/40, gdyż sąsiednie nieruchomości nie są zabudowane i nie są wykorzystywane przez ich właścicieli. Skarżąca ponowiła zawarte w odwołaniu argumenty, że stanowiące jej własność działki nr 1026/39 i 1026/40 są wykorzystywane przez nią do prowadzenia działalności gospodarczej - są odpowiednio zaprojektowane, mają ozdobne nasadzenia, przestrzeń zaprojektowaną specjalnie w celu organizacji atrakcji weselnych.

Z kolei w piśmie z dnia 23 października 2017 r. Pan Józef Grunwald i Pani Bogumiła Grunwald podnosząc, że nie zgadzają się z wyjaśnieniami *inwestora* zawartymi w ww. piśmie z dnia 8 sierpnia 2017 r., ponowili zarzuty zawarte w odwołaniu.

Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* oraz przeanalizowaniu zarzutów podniesionych przez Skarżących *Minister* uznał za zasadne wyjaśnienia *inwestora*, przemawiające za prawidłowością zaprojektowanych rozwiązań.

W tym miejscu podkreślić jednoznacznie należy, że zgodnie z przepisami *specustawy gazowej* wojewoda pełni w procesie lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego funkcję organu administracji, który jest zobowiązany wyłącznie do wydania decyzji w tym przedmiocie, nie jest natomiast upoważniony do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, ani też do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości. Stanowisko mówiące o kreacyjnej roli inwestora w procesie realizacji inwestycji infrastrukturalnych zostało zaaprobowane w szerokim orzecznictwie sądowoadministracyjnym, zwłaszcza w sprawach dotyczących inwestycji drogowych, ale znajdującym zastosowanie również w sprawach z zakresu ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 2572/15, z dnia 19 lipca 2016 r., sygn.

Ustosunkowując się do zarzutów lokalizacyjnych podniesionych przez Skarżących w odwołaniach, *Minister* podziela pogląd wyrażony przez *inwestora* w piśmie z dnia 8 sierpnia 2017 r., znak: K/OIŚ/42/08/2017/MG.

Trasa gazociągu wysokiego ciśnienia Skoczów - Komorowice - Oświęcim została zaprojektowana zgodnie z obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowej i ich usytuowanie (Dz.U. z 2013 r. poz. 640), a przy projektowaniu trasy gazociągu wzięto pod uwagę:

- istniejącą zabudowę ze szczególnym uwzględnieniem terenów mieszkalnych i inwestycyjnych,
- występujące sieci i uzbrojenie terenu oraz infrastrukturę drogową,
- warunki środowiskowe,
- warunki terenowe (przekroczenia cieków, skrzyżowania z drogami itp.),
- miejsce włączenia projektowanego gazociągu do istniejącej sieci.

Odnosząc się do zarzutów lokalizacyjnych Pana Andrzeja Klimkowicza, właściciela działki nr 1613 i 1612/8 gm. Oświęcim, obręb Oświęcim, w pierwszej kolejności wskazać należy, że na terenie działki 1613 gmina Oświęcim, obręb Oświęcim (użytek rolny oznaczony w wypisie z rejestru gruntów jako: RIIIa) nie przebiega trasa projektowanego gazociągu DN500, a tylko niewielki fragment strefy kontrolowanej (ok. 15 m²) na którym ustanowione zostaną ograniczenia w korzystaniu z terenu. Na obszarze objętym decyzją lokalizacyjną ustanawia się ograniczenia na czas budowy. Po zakończeniu budowy gazociągu wykonawca robót ma obowiązek przywrócenia nieruchomości do należytego stanu i porządku.

Minister podziela argumentację *inwestora*, że przebieg trasy projektowanego gazociągu na działce 1612/8 uwarunkowany jest zachowaniem odpowiednich odległości od istniejącej linii energetycznej oraz sieci wodociągowej. Z uwagi na powyższe trasa projektowanego gazociągu nie mogła być zlokalizowana w bezpośrednim sąsiedztwie gazociągu już istniejącego. Ponadto na działce 1612/8 trasa projektowanego gazociągu będzie przebiegać przez użytek rolny oznaczony w wypisie z rejestru gruntów jako: RIIIa. Budowa gazociągu w części liniowej oraz jego eksploatacja na terenach rolniczych nie będzie wprowadzać ograniczeń w dotychczasowym ich zagospodarowaniu. Gazociąg ułożony będzie pod ziemią, zgodnie z obowiązującymi normami i przepisami, z zachowaniem min. przykrycia 1,2 m. W przypadku występowania urządzeń drenarskich głębokość ułożenia będzie odpowiednio większa. Jak podkreślił *inwestor*, na etapie opracowania projektu wykonawczego zostanie przygotowana część dokumentacji, w której będą określone warunki odbudowy lub przebudowy urządzeń melioracyjnych. Po zakończeniu budowy gazociągu wykonawca robót ma obowiązek przywrócenia nieruchomości do należytego stanu i porządku w tym do usunięcia powstałych w wyniku prowadzenia prac budowlanych uszkodzeń w infrastrukturze istniejącej na działce.

Odnosząc się do zarzutów lokalizacyjnych Pani Krystyny Płachty, właścicielki działki nr 935/22 i 921/6 gm. Oświęcim, obręb Grojec, wyjaśnić należy, że na działce nr 935/22 zlokalizowany obecnie jest gazociąg DN400, dla którego strefa kontrolowana wynosi 30 m (po 15 m od osi gazociągu). W związku z tym w świetle obowiązujących przepisów, użytkowanie działek w obrębie strefy kontrolowanej jest ograniczone. Trasa projektowanego gazociągu na obszarze działki 935/22 częściowo przebiega w strefie kontrolowanej istniejącego gazociągu DN400 znajdując się w jego strefie kontrolowanej wynoszącej po 15 m od jego osi. Takie usytuowanie projektowanego gazociągu w ocenie organu minimalizuje wprowadzenie nowych ograniczeń w użytkowaniu terenu.

Trasa projektowanego gazociągu przebiega po stronie północno-wschodniej ul. Beskidzkiej (w tym po działkach 935/22 i 921/6). Tak przebieg projektowanego gazociągu uwarunkowany jest utrudnieniami technicznymi po stronie południowo-zachodniej ul. Beskidzkiej - jest to teren zadrzewiony o dużym nachyleniu, dodatkowo w sąsiedztwie znajdują się dwa cieki oraz zbiornik wodny. Z uwagi na powyższe trasa projektowanego gazociągu nie mogła być zlokalizowana

akt II OSK 1373/16, z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 454/16, z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt II SA/Wr 707/10, oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Wa 561/11, z dnia 14 maja 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1722/09). Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego określającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające obszar inwestycji odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji ustalającej lokalizację inwestycji gazowej. Przepisy *specustawy gazowej* nie określają obowiązku przedstawienia przez inwestora różnych wariantów przebiegu planowanej inwestycji, dlatego też organ orzekający ma obowiązek dokonać oceny zgodności z prawem takiego wariantu, jaki przedstawił wnioskodawca (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/130). W tym zakresie organ dokonał w niniejszej sprawie takowej oceny.

Należy zaznaczyć, iż skoro ustawodawca precyzyjnie określił zakres wniosku składanego przez inwestora przedsięwzięcia w zakresie terminalu, to porównując jego zawartość (wraz z załącznikami) z ustawowo wyznaczoną treścią orzeczniczą decyzji, określoną w art. 10 ust. 1 *specustawy gazowej* organy orzekające nie mogą modyfikować ustaleń i parametrów zawartych we wniosku o wydanie ww. decyzji, jeżeli nie wynika to z wiążących organ przepisów prawa. W przypadku uznania, iż przedstawiony przez inwestora projekt spełnia wymogi prawa i cel danej inwestycji, zarówno wojewoda jak też *Minister* nie jest uprawniony do zmiany przebiegu inwestycji. Za powyższym stanowiskiem przemawia również fakt, iż w celu skutecznego zainicjowania postępowania w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu inwestor na podstawie przepisów *specustawy gazowej* obowiązany jest do przedstawienia opinii i uzgodnień oraz decyzji innych organów wyrażających stanowisko co do przebiegu przedsięwzięcia i jego lokalizacji w określonym kształcie. Ingerowanie w kształt inwestycji przez organy orzekające – przy spełnieniu przez inwestora wszystkich wymagań określonych przepisami prawa – stanowiłoby działanie niedopuszczalne.

Organy wydające decyzję ustalającą lokalizację inwestycji gazowej są uprawnione i zarazem zobowiązane do oceny prawnej całości przedsięwzięcia inwestycyjnego i dokumentacji przedłożonej przez wnioskodawcę. Odmowa ustalenia lokalizacji inwestycji w wersji wnioskowanej przez inwestora – w omawianym przypadku przez Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ – SYSTEM S. A. z siedzibą w Warszawie, następuje tylko w sytuacji stwierdzenia przez organ, iż kształt inwestycji w wersji zgłoszonej we wniosku narusza normę wynikającą z określonych przepisów prawa.

Reasumując, ani Wojewoda Małopolski, ani *Minister* nie mogli dokonać zmian w przedstawionej przez wnioskodawcę koncepcji przebiegu gazociągu, skoro wniosek *inwestora* spełniał wszystkie wymagania formalnoprawne. Należy jeszcze raz wyraźnie zaznaczyć, iż przepisy *specustawy gazowej* nie określają obowiązku przedstawienia przez wnioskodawcę różnych wariantów przebiegu planowanej inwestycji.

Nie ulega wątpliwości, iż projektowana inwestycja stanowi cel publiczny, a jej lokalizacja ustalona została na podstawie stosownego w tym względzie aktu prawnego rangi ustawy.

Organ odwoławczy, rozpatrując ponownie sprawę, uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które *inwestor* przedstawił w załączonej do wniosku dokumentacji. Wynika z niej, że przedmiotowa inwestycja ma na celu poprawę bezpieczeństwa energetycznego Polski poprzez stworzenie nowych zdolności przesyłowych i transportowych.

w bezpośrednim sąsiedztwie gazociągów już istniejących. Ponadto na działkach 935/22 i 921/6 trasa projektowanego gazociągu będzie przebiegać przez użytki rolne oznaczone w wypisach z rejestru gruntów jako: PsIII i ŁIII. Należy zgodzić się z poglądem przedstawionym przez inwestora, iż budowa gazociągu w części liniowej oraz jego eksploatacja na terenach rolniczych nie będzie wprowadzać ograniczeń w dotychczasowym ich zagospodarowaniu. Gazociąg ułożony będzie pod ziemią, zgodnie z obowiązującymi normami i przepisami, z zachowaniem min. przykrycia 1,2 m. W przypadku występowania urządzeń drenarskich głębokość ułożenia będzie odpowiednio większa. Na etapie opracowania projektu wykonawczego zostanie przygotowana część dokumentacji, w której będą określone warunki odbudowy lub przebudowy urządzeń melioracyjnych. Po zakończeniu budowy gazociągu wykonawca robót ma obowiązek przywrócenia nieruchomości do należytego stanu i porządku w tym do usunięcia powstałych w wyniku prowadzenia prac budowlanych uszkodzeń w infrastrukturze istniejącej na działce.

Odnosząc się do zarzutów lokalizacyjnych Pani Agnieszki Czerwik, właścicielki działek nr 1026/39 i 1026/40 gm. Oświęcim, obręb Dwory I, wskazać należy, że śluza odbiorcza Oświęcim posłuży do przepuszczania tłoka przez gazociąg przed rozpoczęciem jego eksploatacji, a także umożliwi przeprowadzanie badań inspekcyjnych w trakcie eksploatacji gazociągu. Ponadto na terenie planowanej śluzy Oświęcim zlokalizowana zostanie stacja ochrony katodowej gazociągu wraz z uziomem anodowym. Droga dojazdowa do planowanego obiektu śluzy Oświęcim została zaprojektowana w sposób optymalny. Przebieg drogi i jej parametry uwarunkowany jest koniecznością zapewnienia dojazdu do planowanej śluzy sprzętu niezbędnego do jej obsługi. Istniejąca i obecnie funkcjonująca droga nie spełnia wymagań odnośnie szerokości drogi oraz minimalnych promieni łuków dla obsługi planowanej śluzy Oświęcim.

Odnosząc się do zarzutów lokalizacyjnych Pana Łukasza Bryzka, Pani Krystyny Bryzek i Pana Piotra Bryzka, właścicieli działek nr 1444, 1445, 1446/1, 1449/1, 1450, 1451, 1453/1 gm. Kęty, obręb Bielany, wyjaśnić należy, że na terenie działek 1446/1 i 1453/1 nie przebiega trasa projektowanego gazociągu DN500, ani jego strefa kontrolowana. Na terenie działek 1444, 1445, 1449/1, 1450, 1451 zlokalizowany obecnie jest gazociąg DN400, dla którego strefa kontrolowana wynosi 30 m (po 15 m od osi gazociągu). W związku z tym, w świetle obowiązujących przepisów użytkowanie ww. działki w obrębie strefy kontrolowanej jest ograniczone. Trasa projektowanego gazociągu na obszarze działek 1444, 1445, 1449/1, 1450, 1451 przebiega wzdłuż istniejącego gazociągu DN400 w odległości ok. 5-6 m od jego osi znajdując się w całości w jego strefie kontrolowanej wynoszącej po 15 m od jego osi. Takie usytuowanie projektowanego gazociągu, którego strefa kontrolowana wynosi po 4 m od osi gazociągu, nie wprowadza nowych ograniczeń na działkach 1444, 1445, 1449/1, 1450, 1451 po jego wybudowaniu.

Przebieg projektowanego gazociągu przez działki 1444, 1445, 1449/1, 1450, 1451 realizowany będzie metodą wykopu otwartego wzdłuż istniejącego gazociągu DN400. Na odcinku między szklarniami pas montażowy przewidziany dla wybudowania gazociągu ma szerokość ok. 14 m i nie ingeruje w obiekty usytuowane dalej niż 15 m od osi istniejącego gazociągu. Po zakończeniu budowy gazociągu wykonawca robót ma obowiązek przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego.

Prace budowlane zostaną wykonane zgodnie z obowiązującymi przepisami, normami oraz warunkami technicznymi, zgodnie z którymi w miejscu skrzyżowań projektowanego gazociągu z infrastrukturą (m.in. kable energetyczne, inne rurociągi itp.) należy zachować odległość nie mniejszą niż 0,2 m pomiędzy najbliższymi powierzchniami zewnętrznymi gazociągu i uzbrojenia.

W trakcie realizacji inwestycji zostaną zachowane niezbędne środki ostrożności oraz zastosowane rozwiązania dla wybudowania gazociągu w sposób niezagrożący użytkownikom terenu i ich mieniu, do czego zobowiązuje inwestora zaskarżona decyzja.

Odnosząc się do zarzutów lokalizacyjnych Pani Agaty Gołdynia i Pana Grzegorza Gołdynia, właścicieli działki nr 908/5 gm. Kęty, obręb Bielany, wyjaśnić należy, że na terenie 908/5 gmina Kęty, obręb Bielany oraz na działce sąsiedniej (dz. ew. 908/6) zlokalizowany obecnie jest gazociąg DN400, dla którego strefa kontrolowana wynosi 30 m (po 15 m od osi gazociągu). W związku z tym w świetle obowiązujących przepisów użytkowanie ww. działki w obrębie strefy kontrolowanej jest

ograniczone. Trasa projektowanego gazociągu na obszarze działki 908/5 przebiega wzdłuż istniejącego gazociągu DN400 w odległości ok. 5 m od jego osi znajdując się w całości w jego strefie kontrolowanej wynoszącej po 15 m od jego osi. Takie usytuowanie projektowanego gazociągu, którego strefa kontrolowana wynosi po 4 m od osi gazociągu nie wprowadza nowych ograniczeń na działce 908/5 po jego wybudowaniu.

Trasa projektowanego gazociągu przebiega po stronie wschodniej względem istniejącego gazociągu (w tym po działce 908/5). Przebieg projektowanego gazociągu po stronie zachodniej względem istniejącego gazociągu nie jest możliwy ze względu na wystąpienie kolizji i nienormatywnych zbliżeń do słupów energetycznych. Ponadto trasa planowanego gazociągu wynika także z lokalizacji istniejącego zespołu zaporowo upustowego oraz projektowanego obiektu zespołu zaporowo upustowego (ZZU Łęki) przy ul. Prostej, których położenie determinuje lokalizację projektowanego gazociągu po stronie wschodniej względem istniejącego gazociągu. Lokalne zmiany położenia projektowanego gazociągu względem gazociągu istniejącego (np. miejscowe przejścia ze strony zachodniej na wschodnią względem istniejącego gazociągu i ponownie ze wschodniej na zachodnią) w celu ominięcia pojedynczych przeszkód (m.in. działek) wymagałoby zastosowania dodatkowych „ciasnych” łuków które generują duże koszty, a przede wszystkim niekorzystnie wpływają na hydraulikę przepływu gazu (zasada minimalizowania ilości łuków). Z uwagi na powyższe zgodzić należy się ze stanowiskiem inwestora przedstawionym w piśmie z dnia 8 sierpnia 2017 r., iż trasa projektowanego gazociągu nie mogła być zlokalizowana po drugiej stronie gazociągu już istniejącego. Ponadto na działce 908/5 trasa projektowanego gazociągu będzie przebiegać przez użytek rolny oznaczony w wypisie z rejestru gruntów jako: RIL, a nie przez część działki oznaczonej jako budowlana. Budowa gazociągu w części liniowej oraz jego eksploatacja na terenach rolniczych nie będzie wprowadzać ograniczeń w dotychczasowym ich zagospodarowaniu. Gazociąg ułożony będzie pod ziemią, zgodnie z obowiązującymi normami i przepisami, z zachowaniem min. przykrycia 1,2 m. W przypadku występowania urządzeń drenarskich głębokość ułożenia będzie odpowiednio większa. Na etapie opracowania projektu wykonawczego zostanie przygotowana część dokumentacji, w której będą określone warunki odbudowy lub przebudowy urządzeń melioracyjnych. Po zakończeniu budowy gazociągu wykonawca robót ma obowiązek przywrócenia nieruchomości do należytego stanu i porządku w tym do usunięcia powstałych w wyniku prowadzenia prac budowlanych uszkodzeń w infrastrukturze istniejącej na działce.

Odnosząc się do zarzutów lokalizacyjnych Pana Mariusza Sajdaka i Pani Aldony Sajdak, właścicieli działek nr 1866/3, 1875/10 i 1875/12 gm. Oświęcim, obr. Grojec, wskazać należy, że na terenie działki 1866/3 nie przebiega trasa projektowanego gazociągu DN500, a tylko niewielki fragment strefy kontrolowanej (ok. 0,008 m²). Ponadto na terenie działki sąsiadującej tj. na działce 1837/5, zlokalizowany obecnie jest gazociąg DN400 dla którego strefa kontrolowana wynosi 30 m (po 15 m od osi gazociągu). W związku z tym w świetle obowiązujących przepisów użytkowanie ww. działki w obrębie strefy kontrolowanej jest ograniczone. Strefa kontrolowana projektowanego gazociągu zlokalizowana na działce 1866/3 w całości mieści się w strefie kontrolowanej istniejącego gazociągu wynoszącej po 15 m od jego osi.

Na terenie działek 1875/10 i 1875/12 gm. Oświęcim, obr. Grojec, zlokalizowany obecnie jest gazociąg DN400, dla którego strefa kontrolowana wynosi 30 m (po 15 m od osi gazociągu). W związku z tym w świetle obowiązujących przepisów użytkowanie ww. działki w obrębie strefy kontrolowanej jest ograniczone. Trasa projektowanego gazociągu na obszarze działek 1875/10 i 1875/12 przebiega wzdłuż istniejącego gazociągu DN400 w odległości ok. 5-6 m od jego osi znajdując się w całości w jego strefie kontrolowanej wynoszącej po 15 m od jego osi.

Takie usytuowanie projektowanego gazociągu, którego strefa kontrolowana wynosi po 4 m od osi gazociągu, nie wprowadza nowych ograniczeń na działkach 1866/3, 1875/10 i 1875/12 po jego wybudowaniu.

Odnosząc się do zarzutów lokalizacyjnych Pani Barbary Jaśko, właścicielki działki nr 924/7 gm. Oświęcim, obręb Grojec, wyjaśnić należy, że trasa projektowanego gazociągu przebiega po stronie północno-wschodniej ul. Beskidzkiej (w tym po działce 924/7). Taki przebieg projektowanego gazociągu uwarunkowany jest utrudnieniami technicznymi po stronie południowo-zachodniej

ul. Beskidzkiej - jest to teren zadrzewiony o dużym nachyleniu, dodatkowo w sąsiedztwie znajdują się dwa cieki oraz zbiornik wodny. Z uwagi na powyższe trasa projektowanego gazociągu nie mogła być zlokalizowana w bezpośrednim sąsiedztwie gazociągów już istniejących. Na działce 924/7 gm. Oświęcim, obr. Grojec trasa projektowanego gazociągu będzie przebiegała przez użytki rolne oznaczone w wypisie z rejestru gruntów jako: Rlllb. Budowa gazociągu w części liniowej oraz jego eksploatacja na terenach rolniczych nie będzie wprowadzać ograniczeń w dotychczasowym ich zagospodarowaniu. Gazociąg ułożony będzie pod ziemią, zgodnie z obowiązującymi normami i przepisami, z zachowaniem min. przykrycia 1,2 m. W przypadku występowania urządzeń drenarskich głębokość ułożenia będzie odpowiednio większa. Na etapie opracowania projektu wykonawczego zostanie przygotowana część dokumentacji, w której będą określone warunki odbudowy lub przebudowy urządzeń melioracyjnych. Po zakończeniu budowy gazociągu wykonawca robót ma obowiązek przywrócenia nieruchomości do należytego stanu i porządku w tym do usunięcia powstałych w wyniku prowadzenia prac budowlanych uszkodzeń w infrastrukturze istniejącej na działce.

W tym miejscu, odnosząc się do zarzutu Skarżącej, że realizacja przedmiotowej inwestycji gazowej pozbawi działkę nr 924/7 dostępu do drogi publicznej, wyjaśnić należy, że nieruchomość Skarżącej nie ulega podziałowi, w związku z czym, dostęp do drogi publicznej pozostaje bez zmian. Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że zgodnie z pkt 6) decyzji *Wojewody Małopolskiego* (strona 11 decyzji) *inwestor* został zobowiązany do takiego sposobu projektowania i realizacji inwestycji, aby uwzględniał on interesy osób trzecich. Dotyczy to w szczególności zapewnienia dostępu do drogi publicznej. Tym samym decyzja organu pierwszej instancji obowiązuje *inwestora* do takiego sposobu zorganizowania prac budowlanych, aby w ich toku nie doszło do pozbawienia nieruchomości objętych wnioskiem, w tym również nieruchomości Skarżącej, dostępu do drogi publicznej (np. poprzez odcinkowe wykonywanie robót budowlanych, obejmujące fragment nieruchomości zagrożonej utratą dostępu do drogi publicznej).

Odnosząc się do zarzutów lokalizacyjnych Pana Józefa Grunwald i Pani Bogumiły Grunwald właścicieli działki nr 921, 922 i 171 gm. Kęty, obręb Łęki, wyjaśnić należy, że na działkach 921, 922 i 171 gmina Kęty, obręb Łęki zlokalizowany obecnie jest gazociąg DN400, dla którego strefa kontrolowana wynosi 30 m (po 15 m od osi gazociągu). W związku z tym w świetle obowiązujących przepisów użytkowanie działek w obrębie strefy kontrolowanej jest ograniczone. Trasa projektowanego gazociągu na obszarze działek 921, 922 i 171 przebiega wzdłuż istniejącego gazociągu DN400 w odległości ok. od 5 do 9 m od jego osi znajdując się w całości w jego strefie kontrolowanej wynoszącej po 15 m od jego osi. Takie usytuowanie projektowanego gazociągu, którego strefa kontrolowana wynosi po 4 m od osi gazociągu nie wprowadza nowych ograniczeń na działkach 921, 922 i 171 po jego wybudowaniu.

Ponadto na działkach 921, 922 i 171 trasa projektowanego gazociągu będzie przebiegała przez użytki rolne oznaczone w wypisach z rejestru gruntów jako: RlVa i Rllla. Budowa gazociągu w części liniowej oraz jego eksploatacja na terenach rolniczych nie będzie wprowadzać ograniczeń w dotychczasowym ich zagospodarowaniu. Gazociąg ułożony będzie pod ziemią, zgodnie z obowiązującymi normami i przepisami, z zachowaniem min. przykrycia 1,2 m. W przypadku występowania urządzeń drenarskich głębokość ułożenia będzie odpowiednio większa. Na etapie opracowania projektu wykonawczego zostanie przygotowana część dokumentacji, w której będą określone warunki odbudowy lub przebudowy urządzeń melioracyjnych. Po zakończeniu budowy gazociągu wykonawca robót ma obowiązek przywrócenia nieruchomości do należytego stanu i porządku w tym do usunięcia powstałych w wyniku prowadzenia prac budowlanych uszkodzeń w infrastrukturze istniejącej na działce.

Odnosząc się do zarzutów lokalizacyjnych Polskiego Związku Działkowców Okręg Małopolski w Krakowie, dotyczących działki nr 288/34 gm. Oświęcim, obręb Stare Stawy, wyjaśnić należy, że na terenie działki 288/34 gm. Oświęcim, obręb Stare Stawy nie przebiega trasa projektowanego gazociągu DN500, ani jego strefa kontrolowana, a tym samym brak jest stałych ograniczeń w użytkowaniu przedmiotowej działki. Tylko niewielki fragment działki 288/34 (ok. 455 m²) objęty został decyzją lokalizacyjną. Na obszarze tym ustanawia się ograniczenia na czas budowy. Po zakończeniu budowy gazociągu wykonawca robót ma obowiązek przywrócenia nieruchomości do należytego stanu i porządku w tym do usunięcia powstałych w wyniku prowadzenia prac

budowlanych uszkodzeń w infrastrukturze istniejącej na działce. W ocenie *Ministra* przebieg trasy gazociągu w obrębie działki 288/34 został wyznaczony optymalnie z uwagi na projektowaną w tej okolicy budowę łącznika autostradowego. Przebieg planowanej inwestycji została zatem tak zaprojektowana aby umożliwić budowę gazociągu w sytuacji gdy gazociąg będzie budowany po budowie łącznika autostradowego. Trasa gazociągu projektowana była przy uwzględnieniu aktualnych planów przebiegu łącznika autostradowego i zaprojektowana tak aby umożliwić budowę obu inwestycji.

Odnosząc się do zarzutów Skarżących, proponujących inne, niż zatwierdzone *decyzją Wojewody Małopolskiego*, lokalizacje przedmiotowego gazociągu, ponownie w tym miejscu podkreślić należy, że organy orzekające nie mogą modyfikować ustaleń i parametrów zawartych we wniosku o wydanie ww. decyzji, jeżeli nie wynika to z wiążących organ przepisów prawa. W przypadku uznania, iż przedstawiona przez *inwestora* trasa gazociągu spełnia wymogi prawa i cel danej inwestycji, zarówno wojewoda jak też *Minister* nie są uprawnieni do zmiany przebiegu inwestycji. Za powyższym stanowiskiem przemawia również fakt, iż w celu skutecznego zainicjowania postępowania w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu inwestor na podstawie przepisów *specustawy gazowej* obowiązany jest do przedstawienia opinii i uzgodnień oraz decyzji innych organów wyrażających stanowisko co do przebiegu przedsięwzięcia i jego lokalizacji w określonym kształcie. Ingerowanie w kształt inwestycji przez organy orzekające – przy spełnieniu przez inwestora wszystkich wymagań określonych przepisami prawa – stanowiłoby działanie niedopuszczalne.

Ponadto, zauważenia wymaga fakt, że wariantowanie przebiegu przedmiotowego przedsięwzięcia odbywało się na etapie postępowania poprzedzającego złożenie przez inwestora wniosku o wydanie zaskarżonej decyzji, a mianowicie w postępowaniu w sprawie wydania *decyzji środowiskowej* i to właśnie we wspomnianym postępowaniu strony mogły wnosić uwagi co do przebiegu projektowanego gazociągu. Na etapie postępowania o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji gazociągu nie bada się już tzw. innych szczegółowych wariantów lokalizacyjnych przeprowadzenia inwestycji. Zgodnie bowiem z art. 74 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2017 r. poz. 1405, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą środowiskową*”, do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko - raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 - kartę informacyjną przedsięwzięcia. W myśl natomiast art. 66 ust. 1 pkt 4 - 7 *ustawy środowiskowej*, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać m.in. opis przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodjęcia przedsięwzięcia; opis analizowanych wariantów, w tym wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, jak i wariantu najkorzystniejszego dla środowiska wraz z uzasadnieniem ich wyboru; określenie przewidywanego oddziaływania na środowisko analizowanych wariantów; uzasadnienie proponowanego przez wnioskodawcę wariantu, ze wskazaniem jego oddziaływania na środowisko, w szczególności na: ludzi, rośliny, zwierzęta, grzyby i siedliska przyrodnicze, wodę i powietrze, powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi, klimat i krajobraz, dobra materialne, zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków oraz wzajemne oddziaływanie między ww. elementami.

Zgodnie z art. 86 *ustawy środowiskowej*, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1.

Zatem, co należy podkreślić, decyzja środowiskowa determinuje rozwiązania projektowe określone w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji gazowej.

Odnosząc się do zarzutów Skarżących, dotyczących niewyrażenia przez nich zgody na realizację przedmiotowej inwestycji gazowej, należy wskazać, iż przepisy *specustawy gazowej* nie nakładają na inwestora obowiązku uzyskania zgody od właścicieli nieruchomości objętych inwestycją na budowę gazociągu. W przypadku inwestycji celu publicznego, jaką jest budowa terminala gazowego, bezpieczeństwo energetyczne i interes państwa wymaga ograniczenia indywidualnych uprawnień właścicieli lub użytkowników wieczystych gruntów objętych inwestycją. W tym też celu

prawodawca w drodze regulacji ustawowej przewidział szczególny tryb postępowania umożliwiający planowanie inwestycji liniowej o charakterze strategicznym dla gospodarki narodowej. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż wbrew powszechnemu przekonaniu, własność nie jest prawem nieograniczonym. W myśl bowiem art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. 2017 r. poz. 459, z późn. zm.), wyznacznikami granic własności są ustawy i zasady współzycia społecznego, a wyznacznikiem sposobu korzystania przez właściciela z przysługującego mu prawa jest społeczno – gospodarcze przeznaczenie tego prawa. Z takim ograniczeniem ustawowym mamy do czynienia w niniejszym przypadku.

Odnosząc się do zarzutów Skarżących, dotyczących obniżenia wartości nieruchomości w związku z realizacją przedmiotowej inwestycji, wskazać należy, że ww. zagadnienia nie stanowią przedmiotu rozstrzygnięcia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu. Dotyczą one bowiem kwestii odszkodowawczych, regulowanych w odrębnym postępowaniu. To samo odnosi się do zarzutu, iż w *decyzji Wojewody Małopolskiego* nie zawarto rozstrzygnięcia w zakresie odszkodowania za zajęcie należących do nich nieruchomości.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 23 ust. 1 *specustawy gazowej* za nieruchomości, użytkowanie wieczyste oraz ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości, o których mowa w art. 20 ust. 3, 4 i 12 ww. ustawy, przysługuje odszkodowanie w wysokości uzgodnionej między wojewodą, a dotychczasowym właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub osobą, której przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości. Uzgodnienia dokonuje się w formie pisemnej pod rygorem nieważności. W ust. 2 powołanego wyżej przepisu wskazano, że jeżeli w terminie 2 miesięcy od dnia, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stała się ostateczna, nie dojdzie do uzgodnienia wysokości odszkodowania, kwestię tę ustala wojewoda w drodze decyzji, w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania. W ust. 3 tego przepisu wyjaśniono, że wysokość odszkodowania ustala się na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego według stanu nieruchomości w dniu wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu przez organ pierwszej instancji oraz według jej wartości w dniu uzgodnienia, albo w dniu wydania decyzji ustalającej wysokość odszkodowania. Odszkodowanie podlega waloryzacji na dzień wypłaty, według zasad obowiązujących w przypadku zwrotu wywłaszczonych nieruchomości.

Co zaś się tyczy ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości poprzez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń (art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*), to podkreślenia wymaga, iż dotychczasowi właściciele i użytkownicy wieczystości zachowują swoje prawa, jednakże muszą umożliwić inwestorowi realizację inwestycji (gazociągu), a następnie dostęp do niej w celu konserwacji i naprawy. Również w tym przypadku właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości przysługuje odszkodowanie, jednakże z innego tytułu prawnego. Stosownie do treści art. 24 ust. 1 zd. 2 *specustawy gazowej*, przepisy art. 124 ust. 2 i 4 – 8 *ugn* stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem przepisów *specustawy gazowej*. W takim przypadku odszkodowanie wypłacane będzie za rzeczywiście poniesione szkody, zgodnie z art. 128 ust. 4 *ugn*. Ponadto zgodnie z art. 124 ust. 4 *ugn*, na inwestorze ciąży obowiązek przywrócenia nieruchomości o stanu poprzedniego, niezwłocznie po realizacji inwestycji.

Odnosząc się z kolei do zarzutów Skarżących dotyczących braku możliwości swobodnego korzystania z nieruchomości, jak również niemożności realizacji przyszłych zamierzeń inwestycyjnych, budowlanych, czy związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej czy rolniczej, spowodowanych realizacją przedmiotowej inwestycji gazowej, uznać należy za chybione.

Wyjaśnić należy, że jeżeli realizacja inwestycji uniemożliwia właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości w sposób dotychczasowy, albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem, właściciel lub użytkownik wieczysty może żądać, aby inwestor nabył od niego na rzecz Skarbu Państwa, w drodze umowy, własność albo użytkowanie wieczyste nieruchomości (art. 124 ust. 5 *ugn*). Ewentualne żądania wykupienia

nieruchomości, w stosunku do których *decyzja Wojewody Małopolskiego* ograniczyła sposób korzystania, powinno być skierowane do *inwestora*, po zrealizowaniu przedmiotowej inwestycji.

W tym miejscu należy podkreślić, że przepisy *specustawy gazowej* nie przewidują wypłaty odszkodowań za brak możliwości realizacji przyszłych zamierzeń inwestycyjnych w związku z wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu. Tym niemniej Skarżący mogą dochodzić naprawienia szkód w tym zakresie na drodze cywilnoprawnej.

Omówione powyżej zagadnienia, dotyczące obniżenia wartości gruntów oraz braku możliwości ich dotychczasowego użytkowania, nie stanowią przedmiotu rozstrzygnięcia decyzji o ustaleniu lokalizacji terminalu, dotyczą one bowiem kwestii odszkodowawczych, regulowanych w odrębnym postępowaniu i pozostają bez wpływu na wynik sprawy.

Odnosząc się zaś do zarzutów Skarżących, dotyczących naruszenia prawa własności, gwarantowanego przez Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.), zwaną dalej „*Konstytucją RP*”, wyjaśnić należy, że zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 3 lipca 2001 r. (sygn. K 3/01, OTK ZU 2001/5/125), prawa konstytucyjnie chronione nie mają charakteru absolutnego. Pojmowanie własności jako prawa absolutnego prowadziłoby bowiem w wielu wypadkach do naruszenia praw innych podmiotów. Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że ograniczenie prawa własności jest dopuszczalne ze względu na ważny interes publiczny. Natomiast zapewnienie właściwych proporcji między interesami właścicieli i interesem publicznym należy do ustawodawcy, który w normach ustawowych określa zasady i tryb ograniczenia prawa własności. *Konstytucja RP* w art. 64 ust. 1 dopuszcza możliwość ograniczeń prawa własności, gdy następuje w ustawie i w zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności, a więc poszanowania zasady proporcjonalności wyrażającej się zakazem nadmiernej w stosunku do chronionej wartości ingerencji w sferę praw i wolności. Przepisy *specustawy gazowej* dotyczą specyficznych nieruchomości, jakimi są grunty wykorzystane pod budowę terminalu regazyfikacyjnego, a to wymaga zastosowania rozwiązań odbiegających od reguł przewidzianych w innych ustawach np. w *ugn*. Zatem stworzenie szczególnej procedury pozwalającej na lokalizację inwestycji towarzyszącej inwestycji, w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, było rozwiązaniem proporcjonalnym do zamierzonego przez ustawodawcę celu, w pełni legitymowanego w demokratycznym państwie prawa.

W wypadku inwestycji liniowych ich przebieg zawsze pozostaje kompromisem uwzględniającym szereg czynników i nie jest możliwe całkowite zrezygnowanie z ich przebiegu przez nieruchomości będące własnością prywatną. Ograniczenia techniczne związane z charakterem projektu gazociągu przesyłowego wysokiego ciśnienia powodują, że niemożliwe jest dowolne kształtowanie jego przebiegu poprzez gwałtowne zmiany kierunku, dostosowywanie się do wąskich korytarzy z ostrymi załamaniami, itp. Projektowanie gazociągu, z uwagi na bezpieczeństwo jego funkcjonowania, podlega ściśle określonym regułom wynikającym z bezwzględnie obowiązujących przepisów technicznych, w tym w szczególności z *rozporządzenia Ministra*. Wobec powyższego gazociągi tego typu, z uwagi na duże średnice, duże grubości ścian oraz wymagane procedury eksploatacyjne, charakteryzują się możliwie łagodnymi łukami, a ponadto nie mogą być gięte w dowolny sposób. W konsekwencji próby dostosowania przebiegu do skomplikowanego kształtu działki lub przeszkód terenowych powodują zdecydowanie bardziej niekorzystne skutki w późniejszych możliwościach zagospodarowania terenu niż ma to miejsce w przypadku przebiegu w linii prostej. Powyższe argumenty przemawiają za lokalizacją inwestycji poza obszarami zabudowanymi występującymi przeszkodami terenowymi.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów *Konstytucji RP* dotyczących ochrony własności prywatnej, wyjaśnić należy, że zgodnie z art. 64 ust. 3 *Konstytucji RP* ograniczenie własności może nastąpić tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności. W wyroku z dnia 20 lipca 2004 r., sygn. akt SK 11/02, Trybunał Konstytucyjny przywołując inne własne orzeczenia podniósł, że prawa konstytucyjnie chronione nie mają charakteru absolutnego. Dopuszczalne jest ze względu na ważny interes publiczny ograniczenie prawa własności (art. 21 ust. 2 *Konstytucji RP*). Istotne jest przy tym wskazanie przyczyny

ograniczenia oraz zachowanie zasady proporcjonalności. Pojmowanie własności jako prawa absolutnego prowadziłoby w wielu wypadkach do naruszenia praw innych podmiotów.

Własność nie stanowi „prawa nieskończonego” (*ius infinitum*), tzn. wartości absolutnej, niepodlegającej żadnym ograniczeniom. Mogłoby to także obrócić się przeciwko samym właścicielom rzeczy (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 maja 1999 r., SK 9/98, OTK ZU nr 4/1999, poz. 78). Treść prawa własności oraz zakres ochrony tego prawa, jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu w sprawie K 1/91 (wyrok z dnia 28 maja 1991 r. K 1/91, OTK w 1991 r., poz. 4), zamykają się w określonych przez prawo granicach, mających swoją podstawę w przepisach ustawy zasadniczej, w szczególności w zasadzie dobra ogółu, a zatem także dobra wszystkich właścicieli. Przepisy ustawowe określające ograniczenia prawa własności, będąc koniecznym składnikiem porządku prawnego powinny we właściwy sposób równoważyć interesy właścicieli i interes publiczny.

Wskazać należy, iż jak wynika z dokumentacji zgromadzonej w sprawie, zasadniczym celem realizacji przedmiotowej inwestycji, jest poprawa bezpieczeństwa energetycznego Polski poprzez stworzenie nowych zdolności przesyłowych i transportowych. Przedsięwzięcie realizowane w ramach projektu, który obejmuje budowę gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim w ramach budowy gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi - na terenie województwa małopolskiego, poprawi warunki techniczne przesyłania gazu oraz zwiększy stopień bezpieczeństwa i ciągłość dostarczania gazu do odbiorców poprzez modernizację i rozbudowę systemu przesyłowego w rejonie południowej i południowo - wschodniej części Polski. Jest to zatem niewątpliwie cel publiczny i fakt ten należy uwzględnić przy ocenie, czy decyzja o zezwoleniu na lokalizację inwestycji gazowej zapewnia poszanowanie uzasadnionych interesów osób trzecich. Niemniej zaznaczenia wymaga, że interes publiczny ma prymat nad interesem jednostki, o ile nie narusza jego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13).

Dodać należy, iż zezwolenie na lokalizację inwestycji gazowej, zwłaszcza na obszarach zurbanizowanych, w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy *specustawy gazowej* oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności zezwolenia na lokalizację inwestycji gazowej użytku publicznego.

Wyraźnego zaznaczenia wymaga, że ochrona interesów osób trzecich w procesie inwestycyjnym nie może prowadzić do sytuacji, w której to osoby trzecie, a nie inwestor – w omawianym przypadku Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S. A. z siedzibą w Warszawie, decydować będą o dopuszczalności wybudowania obiektów budowlanych, miejscu posadowienia takich obiektów, rodzaju obiektu budowlanego i to nawet z naruszeniem ogólnego interesu społecznego. Uzależnianie funkcjonowania gazociągów publicznych od wyrażenia zgody przez osobę prywatną nie byłoby do pogodzenia z charakterem inwestycji o znaczeniu ponadlokalnym, stanowiącej realizację celów, o których mowa w art. 6 *ugn*.

W myśl wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 kwietnia 1998 r., sygn. akt IV SA 1517/97, „Ochrona uzasadnionych interesów osób trzecich w prawie budowlanym nie może oznaczać w praktyce konieczności wyrażenia zgody na budowę przez właścicieli sąsiednich działek. Interesy osób trzecich winny być brane pod uwagę na etapie prac projektowanych i przez organ przygotowujący decyzję - pozwolenie na budowę. Nie można jednak oczekiwać, aby interes osób trzecich był najważniejszym i jedynym kryterium, jakie bierze się pod uwagę przy wydawaniu pozwolenia na budowę.”

Z uwagi na powyższe zarzuty Skarżących, że w ramach realizowanej inwestycji naruszono w sposób nieuprawniony prawo własności należących do nich nieruchomości, uznać należy za chybiony.

W świetle powyższych wyjaśnień, również zarzuty Pana Mariusza Sajdaka i Pani Aldony Sajdak oraz Polskiego Związku Działkowców Okręg Małopolski w Krakowie dotyczące naruszenia art. 10 ust. 1 pkt 5 *specustawy gazowej*, poprzez brak zawarcia w zaskarżonej decyzji rozstrzygnięć dotyczących wymagań dla ochrony interesów osób trzecich, uznać należy za bezpodstawne.

Dodać należy, że skutkiem wywłaszczenia jest konstytucyjne i ustawowe prawo do rekompensaty tj. słusznego odszkodowania za wywłaszczenie spowodowane działaniem władczym Państwa, ingerującym w sferę własności prywatnej dla realizacji inwestycji celu publicznego.

Reasumując, zauważyć, iż analiza przedmiotowej decyzji nie daje podstaw by uznać, że ingerencja w prawo własności wynikająca z realizacji omawianego przedsięwzięcia była nieproporcjonalna do użytych środków. Zatem, choć ustalenie lokalizacji przedmiotowej inwestycji narusza – w ocenie Skarżących – ich interes, dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem. Podkreślić również pozostaje, iż regulacje zawarte w *specustawie gazowej* są zabiegiem świadomie przyjętego przez ustawodawcę rozstrzygnięcia szczegółowego w odniesieniu do inwestycji gazowych i z racji konkretnych zapisów tej ustawy nie może być mowy o kolizji jej przepisów z przepisami innych aktów prawnych. Godzi się również zauważyć, iż ani sąd administracyjny, ani organ administracji publicznej nie są powołane do kontrolowania słuszności, celowości i trafności rozwiązań przyjmowanych przez ustawodawcę. Punktem wyjścia dla wszelkich rozważań jest zawsze założenie racjonalnego działania ustawodawcy i domniemanie zgodności ustaw z *Konstytucją RP* (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 9 lutego 2011 r., sygn. akt II SA/Łd 907/10). Właściwy zaś w kwestii oceny ewentualnej kolizji ustawy z normami konstytucyjnymi jest wyłącznie Trybunał Konstytucyjny. Natomiast do zadań organów administracji publicznej należy stosowanie przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Podkreślić należy, że samo niezadowolenie, czy też obawa, iż wybudowanie gazociągu ograniczy dotychczasowy lub planowany sposób korzystania z całości lub części gruntu zajętego pod inwestycję nie jest wystarczającym argumentem do kwestionowania zasadności, czy też prawidłowości wydanej decyzji w sprawie.

Odnosząc się do zarzutów Skarżących dotyczących naruszenia art. 7, 8, 77, 80 i 107 § 3 *kpa*, wskazać należy, że organy administracji publicznej mają obowiązek działać wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do załatwienia sprawy, zgodnie z art. 12 § 1 *kpa*, a także obowiązek podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do jej wyjaśnienia i załatwienia w myśl art. 7 i art. 77 § 1 *kpa*. Oznacza to obowiązek podjęcia nie jakichkolwiek działań, lecz działań celowych, zmierzających do rozpatrzenia wniosku strony (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 czerwca 2011 r., sygn. akt I SAB/Wa 79/11).

Ponadto wskazać należy, że kierowanie się przy wydaniu rozstrzygnięcia zasadami wyrażonymi w przepisach art. 7, 77 i 80 *kpa*, nie zawsze musi oznaczać zadośćuczynienie żądaniu strony postępowania, chociaż musi wykazywać, że wydane orzeczenie wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu. Materiał sprawy musi odpowiadać na wątpliwości strony i nawet jeśli nie zgadza się ona z rozstrzygnięciem, musi, w razie kontroli instancyjnej lub sądowoadministracyjnej, dawać przekonanie o słuszności zaskarżonego aktu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 sierpnia 2013 r., sygn. akt II OSK 1754/13). Fakt udowodnienia danej okoliczności jest oceniany przez organ prowadzący postępowanie administracyjne na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Ponadto organ administracji publicznej powinien oprzeć ocenę materiału dowodowego na wszechstronnej analizie, co oznacza, że nie może pominąć jakiegokolwiek dowodu. Ocena dowodów jest "czynnością myślową" i jak każda czynność tego rodzaju powinna opierać się na zasadach logicznego rozumowania. Organ może zatem wysnuć z zebranego materiału dowodowego tylko wnioski logicznie uzasadnione, oceniając wyniki postępowania dowodowego na podstawie wiedzy i doświadczenia życiowego

(vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 marca 2013 r., sygn. akt II OSK 2267/11 oraz z dnia 5 lipca 2011 r., sygn. akt II GSK 678/10).

W świetle okoliczności niniejszej sprawy nie sposób zatem przyjąć, że organ pierwszej instancji rozpoznając niniejszą sprawę nie dopełnił obowiązków przewidzianych w art. 7, 77 i art. 80 *kpa*, nie wykazując niezbędnej dbałości o dokładne wyjaśnienie sprawy. Wszystkie istotne w sprawie fakty i zdarzenia zostały ustalone oraz w dostateczny sposób rozważone, a motywy podjętego rozstrzygnięcia należycie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W ocenie *Ministra* materiał zgromadzony w sprawie daje jednoznaczną odpowiedź co do istotnych elementów niezbędnych dla sformułowania oceny prawnej rozpatrywanej sprawy, a nadto zapewnia możliwość oceny zgodności z prawem zaskarżonego aktu.

Wyjaśnić należy także, iż naczelną zasadą postępowania administracyjnego jest zasada prawdy obiektywnej wyrażona w art. 7 *kpa*. Z zasady powyższej wynika, że organy administracji publicznej prowadzące postępowanie mają obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w taki sposób, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością, a zwłaszcza mają obowiązek dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnej sprawy na podstawie analizy całego materiału dowodowego i swoje stanowisko wyrazić w uzasadnieniu podjętej decyzji (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 października 2001 r., sygn. akt I SA 1110/01). Z kolei przepis art. 77 § 1 *kpa* nakłada na organy administracji publicznej obowiązek zgromadzenia całego materiału dowodowego koniecznego do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Z powołanej normy prawnej wynika między innymi, że organ administracji jest zobowiązany z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy.

W toku postępowania zakończonych wydaniem *decyzji Wojewody Małopolskiego* nie doszło do naruszenia przepisów proceduralnych w sposób mogący mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Stwierdzić należy, iż organ pierwszej instancji przeprowadził postępowanie w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu w sposób rzetelny, zgodny z wymogami *kpa*, wystarczający do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. W tym zakresie podjął też wszelkie niezbędne kroki konieczne do ustalenia stanu faktycznego, przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe i poczynił na jego podstawie właściwe ustalenia.

Stanowisko Wojewody Małopolskiego w wystarczający sposób wskazuje na tok rozumowania przyjęty przy rozpoznawaniu sprawy, a w konsekwencji nie narusza norm postępowania administracyjnego. Wojewoda Małopolski, nie mając żadnych wątpliwości, iż zgromadzony materiał dowodowy dawał podstawy do wydania rozstrzygnięcia i zakończenia postępowania, nie był zobligowany do przeprowadzenia dodatkowych czynności wyjaśniających. Według *Ministra*, stan faktyczny sprawy został ustalony w sposób prawidłowy. Zdaniem organu odwoławczego Wojewoda Małopolski przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe, czemu dał wyraz w zaskarżonej *decyzji*. Wojewoda Małopolski w sposób odpowiadający art. 107 § 3 *kpa* uzasadnił swoją decyzję, wskazując przesłanki, które wziął pod rozważę przy rozpatrywaniu sprawy.

Jak szeroko podkreśla się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez stronę skarżącą w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, oraz wskazał prawidłową podstawę prawną, nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strona nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strona ma bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności jej zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt I SA/Łd 1329/08).

Z uwagi na powyższe, zarzuty Skarżących dotyczące naruszenia art. 6, 7, 8, 77 i 80, 107 § 3 *kpa* uznać należy za niezasadne.

Odpowiadając na zarzuty Skarżących wnoszących o wypłatę proponowanego przez Skarżących odszkodowania za wartość działki, wyjaśnić należy, że zagadnienie to nie stanowi przedmiotu rozstrzygnięcia decyzji o ustaleniu lokalizacji terminalu i inwestycji towarzyszącej, dotyczy bowiem kwestii odszkodowawczych, regulowanych w odrębnym postępowaniu, o czym była już mowa powyżej.

Odnosząc się do zarzutów Pani Agnieszki Czerwik oraz Pana Mariusza Sajdaka i Pani Aldony Sajdak, reprezentowanych przez r.pr. Bogumiłę Zięcik, dotyczących naruszenia art. 10 § 1 *kpa*, zwrócić należy uwagę, że w sytuacji przedstawienia organom administracji publicznej zarzutu dotyczącego braku zawiadomienia strony przed wydaniem decyzji o zebraniu materiału dowodowego i możliwości składania wniosków dowodowych, koniecznym jest ustalenie, jakiej konkretnie czynności procesowej nie mogła strona dokonać, jakiego dowodu w sprawie nie mogła przedstawić i jaki wpływ na wynik sprawy mogło mieć tak stwierdzone uchybienie. Dopiero wykazanie, że naruszenie przez organ administracji publicznej zasady czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym poprzez nie powiadomienie jej o zgromadzeniu materiału dowodowego i możliwości zapoznania się z tym materiałem oraz o możliwości składania wniosków dowodowych, uniemożliwiło stronie podjęcie konkretnie wskazanej czynności procesowej (najczęściej w sferze postępowania dowodowego), a także wykazanie, że uchybienie to miało istotny wpływ na wynik sprawy, daje podstawy do przyjęcia, że doszło do naruszenia art. 10 *kpa* (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 września 2009 r., sygn. akt II OSK 1320/08).

Skarżący wskazali, iż wskutek braku zawiadomienia przez Wojewodę Małopolskiego, o którym mowa w art. 10 § 1 *kpa*, uniemożliwiono stronom wskazanie argumentów przemawiających za zmianą przebiegu przedmiotowego gazociągu, oraz przedłożenia wniosków dowodowych.

W ocenie organu odwoławczego, w toku postępowania zakończonego wydaniem *decyzji Wojewody Małopolskiego* nie doszło do naruszenia przepisów proceduralnych w sposób mogący mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Zwrócić należy uwagę, że zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 2 *specustawy gazowej* wojewoda zawiadamia o wszczęciu postępowania o ustalenie lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu właścicieli oraz użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji na adres wskazany w katastrze nieruchomości ze skutkiem doręczenia.

Wobec powyższego, Wojewoda Małopolski pismem z dnia 20 lutego 2017 r., znak: WL-IV.747.1.4.2017, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji. Pozostałe strony zostały zawiadomione o wszczęciu przedmiotowego postępowania w drodze obwieszczeń.

W aktach przedmiotowej sprawy znajduje się dowód potwierdzający odbiór ww. zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji w zakresie terminalu:

- przez Panią Agnieszkę Czerwik w dniu 9 marca 2017 r.,
- przez Pana Mariusza Sajdaka osobiście i w imieniu Pani Aldony Sajdak w dniu 10 marca 2017 r.

Podkreślić należy, że zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego ma umożliwić stronom realizację uprawnień procesowych określonych przepisami *kpa* przez podejmowanie przez nie czynności procesowych mających wpływ na ustalenie stanu faktycznego i prawnego sprawy administracyjnej. Uzyskanie przez stronę informacji o wszczęciu postępowania administracyjnego w określonej sprawie umożliwia stronie podjęcie stosownych działań i pozwala na zadbanie o należyłą ochronę własnych interesów prawnych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., sygn. akt II OSK 2394/10).

Jak wynika z powyższego, zarówno Pani Agnieszka Czerwik, jak i Pan Mariusz Sajdak oraz Pani Aldona Sajdak, wiedzieli o toczącym się postępowaniu w sprawie lokalizacji przedmiotowego gazociągu i mieli możliwość składania wniosków dowodowych oraz przedstawienia swojego stanowiska w sprawie w toku postępowania, czego Skarżący nie uczynili.

Zwrócić należy uwagę, że zasady ogólne *kpa* mają chronić prawa strony w postępowaniu administracyjnym, ale nie zwalniają jej od wszelkiej dbałości o własne interesy i od wszelkiej aktywności procesowej (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II OSK 2880/13; z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. akt II GSK 1475/14; z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt II GSK 1507/12; z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 1301/11).

Z powyższego względu zarówno zarzut naruszenia art. 10 § 1 *kpa*, jak i podnoszony przez Panią Agnieszkę Czerwik zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 *specustawy gazowej*, uznać należy za chybione.

Podobnie bezzasadnym jest zarzut Pani Agaty Gołdynia i Pana Grzegorza Gołdynia, dotyczący naruszenia art. 10 i 11 *kpa*, poprzez nieprzeprowadzenie konsultacji społecznych w sprawie.

Zauważyć również należy, że *specustawa gazowa* nie zobowiązuje *inwestora* do poprzedzenia wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji gazociągu przeprowadzeniem konsultacji społecznych, które miałyby na celu ustalenie przebiegu projektowanej inwestycji z właścicielami bądź użytkownikami wieczystymi nieruchomości. Uzależnienie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji gazowej od uprzedniego przeprowadzenia konsultacji społecznych byłoby wprowadzeniem pozaustawowej przesłanki, co byłoby sprzeczne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Oznacza to, że strona nie może skutecznie domagać się od organu administracji publicznej przeprowadzenia takich konsultacji jak i zarzucać wadliwości decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej z powodu braku ich przeprowadzenia (vide: powołany wyżej wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13). Jak wynika natomiast z akt przedmiotowej sprawy, strony przedmiotowego postępowania miały zapewnioną przez organy orzekające, na każdym jego etapie, możliwość czynnego w nim udziału, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 10 *kpa*, z czego skorzystały składając m.in. zastrzeżenia i uwagi, do których ustosunkował się organ pierwszej instancji w uzasadnieniu kontrolowanej decyzji. Ponadto wskazać należy, iż możliwość udziału społeczeństwa została zapewniona w postępowaniu w sprawie wydania *decyzji środowiskowej*.

Odnosząc się do zarzutów Skarżących dotyczących nieprzeprowadzenia oględzin na terenie działek przeznaczonych pod przedmiotową inwestycję gazową, zauważyć należy, że dyspozycja art. 75 § 1 *kpa* wskazuje *a contrario*, iż organ orzekający w sprawie nie jest zobligowany do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lub oględzin, jeśli nie jest to konieczne dla wyjaśnienia sprawy. Przepis pozostawia więc ocenie organu potrzebę przeprowadzenia ww. dowodu. Jeśli organ stwierdzi, iż opinia biegłego lub oględziny przyczynią się do ustalenia okoliczności faktycznej, mającej znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, wówczas stosuje ww. środki dowodowe.

W omawianej sprawie powyższe nie zaistniało, jako że wszystkie okoliczności mające znaczenie dla sprawy zostały przez organy orzekające ustalone w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy.

Podkreślenia także wymaga, że szczególny charakter postępowania w sprawie wydania decyzji o lokalizacji inwestycji gazowej polega m.in. na skróceniu i uproszczeniu postępowania wyjaśniającego. Raz jeszcze wypada przypomnieć, że to *inwestor* decyduje o przebiegu projektowanej inwestycji. Prowadzenie dowodu z opinii biegłego co do możliwości przeprowadzenia gazociągu w inny sposób nie tylko, że nie dotyczy okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia (skoro przeprowadzenie inwestycji zgodnie z wnioskiem *inwestora* nie narusza prawa), ale i byłoby sprzeczne z celem szczególnego postępowania administracyjnego, tj. jego uproszczeniem i przyspieszeniem [por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt IV SA/Wa 1534/16, zapadły wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U.

z 2016 r., poz. 1727, z późn. zm.)), ale aktualny w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w *specustawie gazowej*.

Tym samym, w ocenie *Ministra*, nie zasługują również na uwzględnienie wnioski Pana Mariusza Sajdaka i Pani Aldony Sajdak, dotyczące przeprowadzenia dowodów z oględzin działki nr 1866/3 i 1875/10 obr. Grojec, gm. Oświęcim oraz przesłuchanie stron, na okoliczność sposobu dotychczasowego użytkowania w/w działek, prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na uprawie sadzonek, krzewów i roślin ozdobnych, stworzenie ekspozycji i infrastruktury ogrodniczej, wysokości poniesionych nakładów, czasookresu wymaganego do przywrócenia stanu poprzedniego, zakresu kosztów wymaganych do przywrócenia stanu poprzedniego, ograniczenie możliwości prowadzenia działalności gospodarczej, ograniczenia źródła przychodów.

Podobnie wniosek Pani Barbary Jaśko o powołanie biegłych w sprawie, na okoliczność konieczności ustanowienia podziału działki Skarżącej, uznać należy za bezzasadny.

Wyjaśnić należy, że organ administracji publicznej powołuje biegłego na żądanie strony lub z urzędu. Niemniej, organ administracji nie jest związany wnioskiem strony o powołanie biegłego dla ustalenia okoliczności, która w sposób niebudzący wątpliwości może być ustalona przez organ na podstawie dokumentów sprawy, co ma miejsce w niniejszej sprawie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 lutego 1982 r., sygn. akt I SA 2497/81).

W ocenie *Ministra*, zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie budzi wątpliwości, a dokumentacja mapowa i opracowania techniczne stanowiące podstawę orzekania, sporządzone zostały przez osoby uprawnione i posiadające stosowne kwalifikacje zawodowe.

Ponadto, zwrócić należy uwagę, że opinia biegłego, nie może sama być źródłem materiału faktycznego sprawy, ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności, będących przedmiotem oceny biegłego, jak tego domaga się Skarżąca (por. Andrzej Wróbel, Komentarz aktualizowany do art. 84 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex 2016).

Ustosunkowując się do zarzutu Pani Agnieszki Czerwik, dotyczącego naruszenia art. 112 ust. 3 *ugn*, w zw. z art. 30 oraz art. 4 *specustawy gazowej* polegające na dokonaniu podziału nieruchomości i przejęciu na własność działek stanowiących własność Skarżącej, pomimo tego, iż można cele publiczne zrealizować w inny, bardziej uzasadniony sposób, uznać należy go za chybiony.

Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 1 i 2 *specustawy gazowej* decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu zatwierdza się podział nieruchomości. Mapy z projektami podziału nieruchomości stanowią integralną część decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu. Linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stanowią linie podziału nieruchomości w zakresie, w jakim inwestor wystąpił o zatwierdzenie podziału nieruchomości, przedstawiając mapy, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 8 *specustawy gazowej*.

Z powyższego przepisu wynika, że to *inwestor*, a nie organ decyduje o konieczności dokonania podziału nieruchomości przeznaczonej pod inwestycję gazową.

Jak wynika z akt sprawy, w szczególności z załączników mapowych do *decyzji Wojewody Małopolskiego*, podział nieruchomości wymuszony został koniecznością zapewnienia dojazdu do planowanej śluzy Oświęcim. Istniejąca i obecnie funkcjonująca droga nie spełnia takich wymagań. Z uwagi na powyższe, zasadnym i koniecznym, w ocenie *Ministra* było zaprojektowanie nowej drogi dojazdowej, co zostało szczegółowo omówione na stronie 19 niniejszej decyzji.

Z uwagi na kreacyjną rolę inwestora w zakresie decydowania o przebiegu inwestycji gazowej zarzuty Skarżącej odnoszące się do przyjętej lokalizacji przedsięwzięcia, pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie z uwagi na fakt, że organ właściwy do wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji gazowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku

o wydanie ww. decyzji, jeżeli stwierdzi że te zaproponowane przez inwestora we wniosku o wydanie decyzji pozostają w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa.

Z powyższego względu, także zarzuty Pani Barbary Jaśko, dotyczące naruszenia art. 24 ust. 1 i 20 ust. 3 *specustawy gazowej*, postulującej dokonanie podziału jej nieruchomości i przejęcie na własność Skarbu Państwa działki objętej przedmiotową inwestycją gazową, uznać należy za chybione.

Za zupełnie chybiony uznać należy zarzut Pani Agnieszki Czerwik, dotyczący naruszenia art. 10 ust. 1 pkt 9 *specustawy gazowej*, polegający na nie wskazaniu w zaskarżonej decyzji, terminu w jakim ma nastąpić wydanie nieruchomości.

Wbrew twierdzeniom Skarżącej, stosowne rozstrzygnięcie dotyczące terminu wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń, znajduje się na stronie 14, w punkcie 11 *decyzji Wojewody Małopolskiego*.

Podobnie za bezzasadny uznać należy zarzut Pani Agnieszki Czerwik, że w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Wojewoda Małopolski wskazał, iż postępowanie dotyczy jedynie ograniczenia w prawie korzystania z nieruchomości objętych postępowaniem, a nie pozbawienia Skarżącej prawa jej własności.

Zwrócić należy uwagę, że w zawiadomieniu organu pierwszej instancji z dnia 20 lutego 2017 r., znak: WI-IV.747.1.4.2017, na stronie 10 pisma w punkcie 419 i 420 wskazano działki nr 1026/39 i 1026/40 obr. Dwory I, gm. Oświęcim Miasto, z adnotacją „***”. Natomiast na stronie 11 zawiadomienia wyjaśniono, że symbolem „***” oznaczono działki objęte projektami podziału, z których wyodrębnione zostaną działki przeznaczone pod inwestycję, przechodzące na mocy ustawy na własność Skarbu Państwa z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji stanie się ostateczna (przed nawiasem podano pierwotny numer działki; w nawiasach podano numery działek po podziale, pogrubioną czcionką zaznaczono działki wyłączone pod inwestycję).

Odnosząc się do zarzutu Pani Krystyny Płachty, że na działce nr 935/22 zostały już bez zgody jej rodziców zlokalizowane urządzenia przesyłowe gazu ziemnego, w związku z czym pozbawiono właścicieli możliwości wykorzystania tej działki według ich potrzeb, za co nigdy nie wypłacono żadnej rekompensaty, zwrócić należy uwagę, że przedmiotem niniejszego postępowania jest wyłącznie ustalenie lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn.: „Budowa gazociągu DN500 MOP 8,4 MPa Skoczów – Komorowice – Oświęcim w ramach budowy gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi - na terenie województwa małopolskiego”. W konsekwencji podnoszone przez Skarżącą kwestie wykonania na ww. nieruchomości innych urządzeń, obiektów budowlanych, czy zrealizowania jakichkolwiek robót, nie pozostających w związku z przedmiotowym postępowaniem, nie mogą zostać wzięte pod uwagę.

Odnosząc się do wniosku Pani Agnieszki Czerwik oraz Pana Mariusza Sajdaka i Pani Aldony Sajdak, o wstrzymanie wykonania *decyzji Wojewody Małopolskiego*, wyjaśnić należy, że zgodnie z art. 34 ust. 4 *specustawy gazowej*, w postępowaniach administracyjnych dla realizacji inwestycji w zakresie terminalu, art. 135 *kpa*, zgodnie z którym, organ odwoławczy może w uzasadnionych przypadkach wstrzymać natychmiastowe wykonanie decyzji, nie stosuje się.

Z uwagi na powyższe, ww. wniosek o wstrzymanie wykonania *decyzji Wojewody Małopolskiego*, uznać należy za bezzasadny.

Reasumując, należy stwierdzić, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ pierwszej instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Małopolskiego*, nie naruszają prawa, a zarzuty zawarte w odwołaniach, nie zasługują na uwzględnienie.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak na wstępie.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Zgodnie z art. 53 § 1 oraz 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j. t. Dz. U. z 2017 r. poz. 1369) na niniejszą decyzję przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Budownictwa, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Jarosław Kapłon
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują:

1. Wojewoda Małopolski,
2. Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie reprezentowany przez Pana Marcina Gubałę,
3. Adw. Anna Maślanka – Mazur pełnomocnik Pana Andrzeja Klimkowicza,
4. Pani Krystyna Płachta,
5. Pan Piotr Wróblewski pełnomocnik Pani Agnieszki Czerwik,
6. Pani Katarzyna Krysztoforska pełnomocnik Pana Łukasza Bryzka, Pani Krystyny Bryzek i Pana Piotra Bryzka,
7. adw. Zbigniew Wawak pełnomocnik Pani Agaty Gołdynia i Pana Grzegorza Gołdynia,
8. r.pr. Bogumiła Zięcik pełnomocnik Pani Aldony Sajdak i Pana Mariusza Sajdaka,
9. Pani Barbara Jaśko,
10. Pan Józef Grunwald,
11. Pani Bogumiła Grunwald,
12. Polski Związek Działkowców Okręg Małopolski w Krakowie reprezentowany przez Prezesa – Panią Ewę Błachut i I Wiceprezesa – Panią Zofię Mierniczek,
13. A/a.

Do wiadomości:

1. Starosta Oświęcimski wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej,
2. Małopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego,
3. Sąd Rejonowy w Oświęcimiu V Wydział Ksiąg Wieczystych,
4. Sąd Rejonowy w Oświęcimiu VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w Kętach,
5. Urząd Gminy Kęty,
6. Urząd Miasta Oświęcim,
7. Urząd Gminy Oświęcim,
8. Marszałek Województwa Małopolskiego.